

DVOMESEČNIK
LETNIK 76, STEV. 2 (522)
GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

MAREC
APRIL
2003 **2**

Salezijanski Vestnik

Mužlja

Pesem
tisočernih grl

»Ustanova sotrudnikov se bo razširila v vse dežele po vsem krščanskem svetu. Božja roka jo podpira. Sotrudniki bodo širili katoliškega duha. Sem utopist? In vendar sem o tem prepričan!«

Don Bosko v MB XVIII, 161

Sotrudnik včeraj, danes, jutri

Sveti Janez Bosko – ali ga poznate? Vsekakor. Don Bosko spada med zelo poznane novejšje svetnike pri nas.

V mesecu januarju smo po salezijanskih župnijah pripravljali na njegov praznik, ki smo ga praznovali 31. januarja. Delo, ki ga je don Bosko začel, se še danes in se bo tudi v bodoče širilo pri nas in po vsem svetu. »On je neizpeta pesem, ki se bo pela tudi prihodnja stoletja.« Salezijanska družina na Slovenskem danes združuje:

- SDB (salezijanci don Boska) in
- HMP (hčere Marije Pomočnice), ki so posvečene osebe,
- DBS (don Boskovi sotrudniki),
- DBP (don Boskove prostovoljke),
- don Boskovi bivši gojenci in gojenke, ki so laiške skupine v tej družini.

V tem članku bi se rada osredotočila in predstavila DBS ob ustanovitve do danes.

Don Bosko je začel urediti načrt o sotrudnikih že leta 1870. 1876. leta je dosegel dokončno obliko združenja. Versko zvezo svojih sodelavcev je imenoval Salezijanski sotrudniki. Poleg duhovnikov je ta zveza združevala laike – može in žene iz vseh slojev, ki so bili opora ustanovam, katere so bile po Božji previdnosti zaupane don Bosku. Pomagali so mu ne samo

z delom, ampak so ga podpirali tudi finančno in materialno. Za sotrudnike je napisal pravilnik združenja in ga posredoval papežu Piju IX. Le-ta ga je 9. maja 1876 potrdil. V njem so bili zajeti naslednji nameni:

- delati dobro sebi z zavzetim krščanskim življenjem,
- pomagati salezijancem pri njihovih delih in
- »odstranjovati« zlo, ki grozi mladim.

Kot pripomočke za delo je svetoval:

- katekizem in duhovne vaje,
- podpiranje duhovnih poklicev,
- širjenje dobrega tiska,
- molitev.

Salezijanski sotrudniki so se kmalu začeli širiti izven meja Italije, zato ni čudno, da so v Slovenijo prišli že pred prihodom salezijancev. Pod vodstvom kateheta Janeza Smrekarja so pripravili teren za prihod salezijancev na Rakovnik.

Velika so bila dela salezijanskih sotrudnikov na Slovenskem. Žal sta vojna in poveljni čas onemogočila vsakršno obliko organiziranosti in združenja. Kljub vsemu pa je ostala zavest sotrudnikov živa, zato so

našli druge oblike dela in srečevanj. Razmere pa so se leta 1960 začele znova spreminjati. Leta 1971 so na XX. vrhovnem občnem zboru salezijancev dali nov poudarek sodelovanju s sotrudniki. Obnovilo se je združenje sotrudnikov, ki so dobili ime Don Boskovi sotrudniki (v nadalje DBS). Skupine DBS so zaživele v večjih salezijanskih centrih, predvsem pa na Rakovniku ob Mariji Pomočnici.

Večja skupina iz celotne Slovenije, sestavljena iz starejše in mlajše generacije, je tako leta 1997 na Rakovniku izrekla obljube. Člani te skupine danes po svojih močeh in možnostih delujemo v centrih Rakovnik, Sodražica, Maribor-Veržej, Šentjošt in še kje. Vključujemo se v delo v svojih župnijah in pomagamo pri vzgoji mladih, saj je naše delo povsod tam, kjer živimo. Naša naloga je z zglednim krščanskim življenjem vnašati don Boskovega duha povsod, kamor pridemo. Ker je biti DBS poklic, živimo in delamo, kakor nam narekuje pravilnik apostolskega življenja (PAŽ). Redna srečanja imamo v vsakem centru po dogovoru, ne-

kajkrat letno pa se predstavniki centrov srečamo na inšpektorialnem svetu DBS, na katerem pregledamo in načrtujemo delo v centrih in v celotnem združenju. Srečanja se udeležita tudi g. inšpektor SDB, delegatka HMP in duhovni vodja združenja. DBS se udeležujemo tudi romarskih shodov, romanj in letnih srečanj salezijanske družine na Rakovniku. Vsakoletne duhovne vaje in obisk enega izmed centrov nam pomagata, da ob duhovnosti in družabnem srečanju dobimo novih moči in dodatno poglobimo sodelovanje ter izmenjamo izkušnje.

Današnje razmere in organiziranost nam omogočajo, da se enakopravno vključujemo na mednarodni ravni. V Sloveniji se trenutno pripravljata dve novi skupini (Sevnica in Rakovnik), ki bosta letos izrekli obljube.

Naše združenje je odprto za vsakogar, ne glede na starost, izobrazbo, poklic... Vsak je dobrodošel, saj vemo, da je dela veliko, sodelavcev pa malo. Zato se nam lahko pridružite v že delujočih centrih ali navežete stik s kom iz salezijanske družine, ki vam bo posređoval želene informacije. Prepričana sem, da ste mnogi izmed vas don Boskovi prijatelji. Svojo identiteto in pripadnost pa lahko še dodatno potrdite, če se nam pridružite. Don Bosko je namreč vedno želel vedeti, kdo in koliko je njegovih sodelavcev. Prav zato je že v svojem času zasnoval salezijansko družino kot danes deluje pri nas in v svetu.

Za DBS Jožica Pregl, koordinator

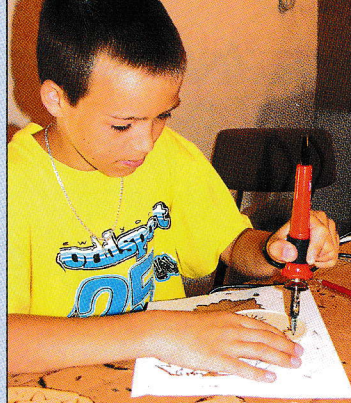

VS

DVOMESEČNIK

2/2003, letnik 76 (štev. 522)
 Glasilo za salezijansko družino
 Izdaja Salezijanski inšpektorat
 v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
 Urednik: Janez Potočnik
 Lektoriranje: Jerneja Kovšca
 Grafična priprava in založba:
 Založba Salve, Ljubljana
 Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
 ISSN 0353-0477

► VSEBINA

Pesem tisočerih grl	4
Duhovnost zavzetega odnosa – mag. Franc Maršič	8
V službi bratom – Sándor Zoltán, diakon	10
Veroučiteljica svojih otrok – prof. Tone Ciglar	12
Mužlja, dom Emavs, 100 let cerkve – S. Kalapiš, J. Jelen	16
Molitev ob sliki, vi ste luč sveta	18
Otrok med otroki – Marko Kocuvan	20
Dr. Janez Janež, ob 90-letnici rojstva – Tone Ciglar	22
Rakovnik, naš skupni dom – Janez Potočnik	26
Obvestila – programi Salezijanske mladinske pastoralne in drugi	30

SV izhaja v 55 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 151 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija - Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško malajalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Šri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (prepro tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
 tel.: 01/427.3028, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salez. vestnika in druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila oz. prosite poštno uslužbenca, naj tudi sami jasno vpišejo namen: Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. **Račun: 24200 – 9004141717 sklic 00 06.**

don Bosku za praznik

LJUBLJANA – RAKOVNIK. Praznik sv. Janeza Boska smo na Rakovniku obhajali dve nedelji zapored: zadnjo v januarju, ko je bil med nami tržaški škof Evgen Ravignani, in prvo nedeljo v februarju, ko je don Bosku v čast prepevalo 1000 otrok.

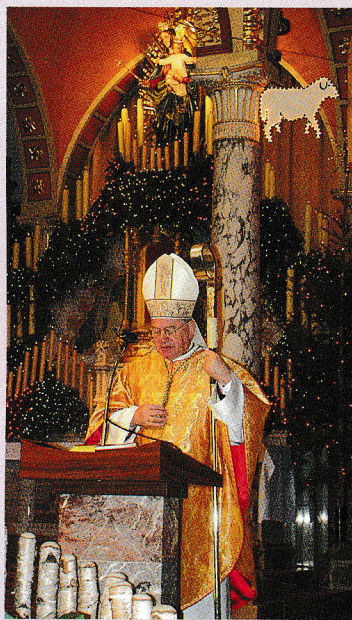
LJUBITI Z DON BOSKOVIM SRCEM

Zadnja januarska nedelja. Don Bosko. Svetnik in prijatelj mladih. Bil je res človek velike vere, neizmernega upanja in goreče ljubezni: tako smo razmišljali po sv. obhajilu, ko so ministranti ob njegovo sliko pritrtili simbole treh teoloških kreposti.

Don Bosko je bil res globoko Božji človek, poln darov Svetega Duha in je živel, kakor bi gledal Nevidnega! Ni napravil koraka, ni izrekel besede, ni se lotil ničesar, kar bi ne imelo za cilj rešitve mladine. Kot mlad duhovnik je Bogu obljubil, da bo do zadnjega diha živel za svoje uboge fante.

Ob občutenem prepevanju mešanega komornega pevskega zboru Osti-Jarej iz Kranja, številnih duhovnikov in ministrantih je sv. mašo vodil tržaški škof monsinjor Evgen Ravignani in nas v tekoči slovenščini tudi nagovoril med pridigo. Med drugim je dejal:

»To praznovanje naj bo najprej zahvala Bogu, da je v don Bosku dal svoji Cerkvi prijatelja in vzgojitelja mladine in tako nadaljuje svoje delo po vsem svetu po zavzetosti in ljubezni do mladih, ki sta značilni za salezijance in salezijanke.« Potem je spregovoril o don Bosku in njegovem načinu vzgoje ter sklenil z besedami: »Molimo, naj se tudi po naših župnijah najdejo duhovniki, ki bi znali živeti z mladimi in jih razumeti ... Posredovanju Marije Pomočnice, katere podoba je pred sto leti prišla v ta kraj, hočemo zaupati prošnjo: naj nam ona izprosi veliko ljubezni do mladine, da jih bomo mogli ljubiti z don Boskovim srcem!«

8. SREČANJE OTROŠKIH PEVSKIH ZBOROV

Tisočglavi zbor. 43 otroških zborov z zborovodji, približno 1000 udeležencev, nabita rakovniška cerkev. Zbori so prišli iz vseh koncev Slovenije:

Ankaran, Bevke, Bled, Cerknica–ministranti, Cerknica–OPZ, Čemšenik, Dolenja vas, Goriče, Ig, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izola, Jesenice, Korte, Križe, Lj. Rakovnik (3 zbori), Lj. Rudnik, Mengoš, Murska Sobota, Nazarje, Podbočje–Sv. Križ, Podlipa–Vrhnika, Polhov Gradec, Preska, Radovljica, Ribnica, Rovte, Sevnica, Stari trg pri Ložu, Sv. Jakob ob Savi, Škofije, Škofljica, Šmartno ob Paki, Šmartno pri Litiji, Tenetiše, Toplice, Trbovlje–M.M.C., Unec, Veržej, Železniki, Želimlje.

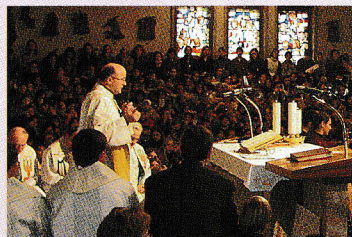
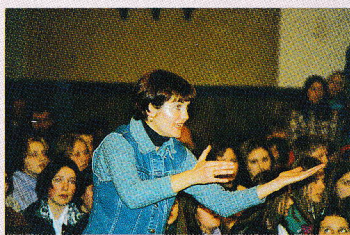

PESEM TISOČERIH GRM

Vodja in orkester. Vse niti prireditve ima že nekaj let v rokah salezijanski duhovnik Peter Pučnik (desno). Priložnostni orkester je sestavljalo blizu 30 mladih glasbenikov: učencev, učiteljev in prijateljev Glasbene šole Rakovnik. Aranžmaje za pesmi pa sta pripravila naša prijatelja Damjan Beovič in Dominik Krt.

Dirigentka. Tisočim grlom in orkestru je dirigirala gospa Polona Stegu in po eni skupni vaji pred mašo otroke pripravila na dovršeno sodelovanje pri sv. maši.

Voditelj bogoslužja. Sv. mašo je vodil ravnatelj rakovniške salezijanske skupnosti Janez Potočnik in med nagovorom, ob spominu na Dominika Savia – don Boskovega pevca, povedal, kako je prav, da pojemo: Bogu v čast, ljudem v veselje, pa tudi sebi v zadovoljstvo.

Zborovodje posameznih zborov. Med tisočglavi zbor so se pomešali zborovodje vseh otroških zborov. Njihovo delo je bilo zelo veliko: že nekaj mesecev prej so začeli učiti svoje otroke celoten pevski program za mašo; kak mesec pred skupnim srečanjem pa so se zbrali na srečanju, da so se dogovorili o vseh podrobnostih.

LJUBLJANA

NOVI DOKTOR ZNANOSTI

JANEZ VODIČAR, doktor znanosti. Salezijanski duhovnik Janez Vodičar je 27. februarja 2003 na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani zelo uspešno zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom *Poetika kot vrh ali konec filozofije s poudarkom na iskanju možnosti govornice o Bogu pri Paulu Ricoeurju*. Nalogo je izdelal pod mentorstvom prof. dr. Edija Kovača in somentorstvom prof. dr. Antona Jamnika. Novi doktor je nalogo zagovarjal pred nabito polno predavalnico Teološke fakultete. Ko mu iskreno čestitamo, mu obenem želimo, obilo Božjega blagoslova pri njegovem znanstvenem delu.

SKADAR – ALBANIJA

OB DESETLETNICI - POSVETITEV CERKVE SV. JANEZA BOSKA

Prvi salezijanci so prišli v Albanijo l. 1992, po padcu komunizma. Danes jih je deset, delujejo pa v dveh skupnostih: v Skadru (tudi dva slovenska salezijanca) in v Tirani.

VTirani vodijo nadvse odmeven poklicni center s 500 dijakov in nekatere druge programe na področju mladinske pastorale (predvsem za mlade na obrobju). V Skadru so najprej vodili škofijskokatehetski center, že nekaj let pa poleg vzgojno-pastoralnih dejavnosti delujejo predvsem po zaslugi naših sobratov **Rudija Borštnika** (spodaj, ob vrh. predstojniku) in **Janeza Mirtka** na področju vzgoje domačih poklicev (aspirantat, noviciat), kar že daje prve domače salezijanske poklice.

Jubileja ob desetletni navzočnosti salezijancev v Albaniji se je prve dni februarja udeležil tudi vrhovni predstojnik Pascual V. Chavez (spodaj). 7. februarja 2003 je bil v Skadru navzoč ob posebni slovesnosti, ko je skadarski škof msgr. Angelo Massafra (spodaj v sredini) ob šte-

vilnih duhovnikov in barskem nadškofu msgr. Zefu Gashiju posvetil novo cerkev sv. Janeza Boska (zgoraj). Vrhovni predstojnik je v pridigi med drugim dejal:

»Ta nova cerkev naj bo znamenje hvaležnosti Gospodu za deset let salezijanske navzočnosti v Albaniji in naj vas spominja in spodbuja pri vzgojnem poslanstvu salezijanske družine za albanski narod. V obdobju prehoda, v katerem se nahajajo balkanske dežele, je nujno storiti vse, kar je možno, da bi mladi Albanci postali res soodgovorni v tem obdobju sprememb.« Ob koncu obiska je vrhovni predstojnik v Skadru sprejel obljubo sedmih novih mladih sotrudnikov.

V Albaniji imajo slovenski salezijanci še vedno vidno vlogo. Tudi zato je višji predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec poslal ravnatelju salezijanske skupnosti v Skadru, slovenskemu salezijancu g. Rudiju Borštniku, naslednje voščilo:

»Skreno se veselimo ob vašem jutrišnjem prazniku, posvetitvi cerkve

čast sv. Janezu Bosku, in Vam, vsem članom skadarske skupnosti in vsem sobratom v Albaniji, v imenu sobratov ljubljanske salezijanske inšpektorije izrekam iskrene čestitke. Vaš praznik je na nek način tudi naš praznik.

Veseli nas, da bo na vašem slavu navzoč tudi vrhovni predstojnik g. Pascual Chavez, deveti don Boskov naslednik, ki ga v imenu slovenskih salezijancev iskreno pozdravljam. S posvetitvijo nove cerkve se don Bosko na povsem nov način trajno vrašča v albansko zemljo, albanski narod pa ga sprejema za svojega. Izrekam priznanje vsem, ki ste si na različne načine prizdevali, da so velike "sanje postale resničnost". Želim, da postane don Boskovo svetišče v Skadru žarišče salezijanske duhovnosti in dela v blagor albanske mladine.

Naj ob tem potožim, da salezijancem v Sloveniji v sto letih kljub zavzetemu prizadevanju zlasti v zadnjem obdobju zaradi različnih vzrokov žal še ni uspelo zgraditi cerkve v čast don Bosku. Zato vas prosim, da v novi cerkvi prosite don Boska tudi za nas, da bi tudi mi kmalu doživeli to, kar je dano doživeti vam.«

AVSTRIJA, HRVAŠKA

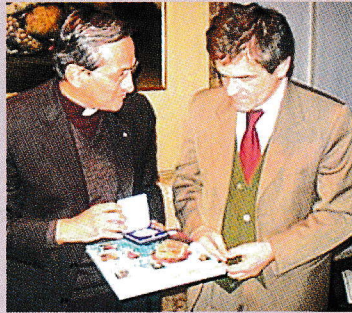
OBLETNICI
ZAČETKOV
SALEZIJANSKE
NAVZOČNOSTI

Pod geslom »Predvsem za mlade!« obhajajo salezijanci v Avstriji 100-letnico svoje navzočnosti (1903-2003). Njihov predstojnik dr. Franz Woess vabi bralce njihovega Vestnika (Don Bosco heute), naj prisluhnemo mladim, ki jih tako kot včasih tudi danes »žeja po človeku, ki bi imel čas zanje, ki bi se lahko usmerjali ob njegovem življenju, ki bi jim prisludnil, ki bi se trudil razumevati njihov svet, misli in glasbo, ki bi jim – povsem preprosto – v življenju pomagal postaviti se na noge in jim hkrati ne pozabil usmerjati pogleda k nebu.«

Devetdesetletnico prihoda pa obhajajo na Hrvaškem. Leta 1913 so prišli prvi salezijanci v Rovinj. Osrednje slavje je bilo 22. januarja na Knežji v Zagrebu, ki ga je ob 40 sobratih vodil hrvaški inšpektor Ambrozije Matušič.

■ **ITALIJA – Turin. Obisk pri županu.** Vrhovni predstojnik salezijanske družbe Pascual V. Chavez je za don Boskov praznik, 31. januarja, obiskal njegov rojstni kraj in mesto Turin. Ob tej priložnosti se je prvič zgodilo, da je kak vrhovni predstojnik obiskal tudi mestno palačo in župana mesta Tu-

rin, Sergia Chiamparina. Predstojnik je županu izročil posebno medaljo, zgoščenko in knjigo o don Bosku, župan pa predstojniku knjigo o mestu Turin, ki je izšla ob priložnosti prihodnjih zimskih olimpijskih iger v Turinu.

■ **ITALIJA - Namestnik Dalai Lama obiskal don Boskove kraje.** Dadmínsuren Natsangordj, ravnatelj bolnice v Ulan Batorju v Mongoliji in namestnik Dalai Lame, oblečen v svoja tradicionalna oblačila, je obiskal don Boskove kraje konec februarja letos. In zakaj je prišel v Turin? Predvsem zaradi čim tesnejšega sodelovanja s salezijanci, ki že nekaj let delujejo v Mongoliji, zlasti zaradi skrbi za najbolj ubogo mladino.

■ **VATIKAN. Priznan čudež.** Vatikanska zdravniška komisija pri kongregaciji za zadeve svetnikov je 23. januarja 2003 potrdila čudež na priprošnjo

salezijanskega duhovnika častitljivega Avgusta Czartoryskega. Castitljivi je bil rojen v Parizu 2. avgusta 1858 in je umrl v Alassiu 8. aprila 1893. Pokopan je na Poljskem v Przesmyslu (salezijanska inšpektorija Krakov), kjer je na njegovo priprošnjo tudi čudežno ozdravel salezijanec Wladislaw Dec l. 1989.

■ **BOLGARIJA.** Januarja je izšel zakon, ki prepoveduje vstop v Bolgarijo redovnikom in redovnicam. Med »žrtvami« so tudi trije salezijanci in sestre misijonarke ljubezni. Predsednik bolgarske škofovske konference je skupaj s protestanti in muslimani že vložil protest pri državnih oblasteh.

■ **INDONEZIJA.** V Djakarti je ob don Boskovem prazniku kardinal Julius Darmaatmadja SJ posvetil prvo cerkev v Indoneziji, ki je posvečena temu zavetniku mladih.

■ **ANGOLA.** Salezijanci iz Luande so prejeli državno nagrado s strani ministrstva za vzgojo za program Opismenjevanja za l. 2002.

■ **FILIPINI – Manila.** Na preteklem svetovnem srečanju družin v Manili konec januarja so imeli svoj program tudi otroci. Pomožni škof iz Manile Socrates Villegas jim je poskušal na preprost način prikazati Jezusov nauk – namreč, da je dovolj, če upoštevamo »pet prstov« za rast v veri: prvi – najpomembnejša je *ljubezen*, kot nas uči Jezus; drugi – pomeni *poslušnost* po zgledu Device Marije; tretji – pomeni *delavnost* po zgledu sv. Jožefa, četrti – moj *prijatelj* je Božji otrok; in peti prst – *služenje*.

Duhovnost zavzetega odnosa

Ko se človek mora boriti za svoj prav – za večne resnice, ki nam jih po Cerkvi razodeva Bog sam – ne more ostati na pol poti, ali se najprej ozirati predvsem na človeka. Pa vendar je prav človek v središču odrešenja in prizadevanja Cerkve. V takih okoliščinah je velikokrat težko zavzeti pravi odnos do resnice in hkrati do sočloveka.

V svojem misijonskem delovanju v Chablaisu se je **Frančišek Saleški** srečeval na tak in drugačen način z borbenimi in napadalnimi kalvinci. Premagoval pa jih ni samo z jasnimi argumenti, marveč v enaki meri tudi s svojo ponižnostjo in dobrotljivo ljubeznivostjo. Leta 1602 je postal škof v Anceju in si je za tak koncept vodstvene, učiteljske in pastirske službe še bolj prizadeval.

Za čas njegovega delovanja je značilno, da so se pojavljale manjše skupine zavzetih in osvečenih laikov, ki so si prizadevali za verski preporod laikov. Ena od pomembnejših med njimi je bila gospa Acarie. Poleg prenove redovniškega in duhovniškega življenja je bila prav to prednostna skrb tudi za Frančiška.

V nekem pogovoru z njo je prišel do globokega življenjskega spoznanja, ki ga je sam povzel v besedah: »Ona je zelo poudarjala, da je potrebno živeti krščansko popolnost v ljubeznivosti, potrežljivosti, v pravičnosti in dobroti, sredi čisto vsakdanjega življenja.

HARMONIZIRATI VREDNOTE IN KULTURNE TOKOVE SVOJEGA ČASA

Velicina in moč duhovnega in pastoralnega življenja sv. Frančiška Saleškega se kaže v veliki meri v njegovi temeljni usmeritvi: izbral in harmoniziral je vrednote, izhajajoče iz sodobnih kulturnih tokov, in klasične človeške in krščanske vrednote, ki so ponovno prišle v ospredje zaradi verske prenove.

Klasična literatura, prežeta z naturalističnim humanizmom, je bila pretežno v grščini in latinščini.

Francišek je bil mojster besede zlasti v latinščini. Živel in vzgajal se je v obdobju humanizma, zato je bil s tem prežet, vendar je vse to podrejal svojemu temeljnemu namenu oznanjevanja. Ta usposobljenost mu je bila v veliko pomoč pri raznih teoloških razpravah z drugoverci, ko se je lahko skliceval na temeljna sporočila Svetega pisma v izvirniku.

Mnogi so humanistične ideje in klasične pisatelje navajali v svojih pridigah – Frančišek tega ni hotel nikoli, marveč je vedno in povsod želel oznanjati samo Kristusovo sporočilo. Res, poznal in sprejemal je humanizem, vendar predvsem v tistih točkah, ki služijo krščanskemu razumevanju in načinu življenja, ni pa sprejemal poganškega humanizma, v katerem ni prostora za Božje razodetje in njegovo oznanilo odrešenja.

Pozitivne ideje humanizma je poskušal uresničevati zlasti z zagotavljanjem izobraževanja (osnovna izobrazba), pa tudi v prizadevanju za temeljito vzgojo in izobrazbo duhovnikov njegove škofije.

NAČIN ŽIVLJENJA

Kar je bilo za večino sodobnikov abstraktno na najrazličnejših področjih družbenega in kulturnega življenja, je bilo za Frančiška predvsem oblika njegovega duhovnega in človeškega življenja in delovanja.

Pozneje se bo to na lep način ponovilo v življenju sv. Janeza Boska: na vprašanje o svoji vzgojni metodi – duhovnosti preventivnega vzgojnega sistema – bo odgovarjal: ni sistema, to je življenje, tako smo delali, sproti mi je razodeval

dr. Pascual Chavez, vrh. predst. salezijancev

TISOČ DON BOSKOVIH OBRAZOV

Svetniki ... ni težko!

Bog, tudi po priprošnji nebeške Matere Marije, kakor so se kazale potrebe in možnosti...

Frančišek je bil znanstvenik, teolog, visok predstavnik cerkvene oblasti, predvsem pa je bil človek, zasidran v Bogu in v svojem času. Vedno znova je učil, naj se vse življenje sprejema in razumeva v luči Božje odrešujoče ljubezni. V ta večni cilj naj bo usmerjeno vsakodnevno življenje in delo.

On sam je že kot šestletni deček privzel očetovo načelo: *mislim na Boga in kako postati dober človek*. To se je razodevalo v njegovem življenjskem stilu in načelih. Eno takih načel je: **človek je dober in spoštovanja vreden, v kolikor živi v združenosti z Bogom**.

Kot študent v Padovi si je zapisal nekatera osnovna pravila ravnanja, primernega svojemu statusu, starosti in okoliščinam:

- z vsemi vljuden, domač pa samo z maloštevilnimi,
- ničesar proti Bogu,
- ponižen v domnevah,
- velikodušen brez ostrine,
- prilagodljiv, brez duha kritizerstva, razen če pamet narekuje drugače.

Njegova blagost je bila v veliki meri prirojena, prav tako pa sad nenehne samokontrole, obvladovanja samega sebe. Vedno in povsod je poskušal biti gospodar nad seboj, s poenotenim življenjem v vseh njegovih elementih, da bi tako s svojo osebnostjo razodeval božjo podobnost in sličnost vsem, ki so tavalili v temi nevere in zmot.

mag. Franc Maršič SDB

Cerkev sv. Frančiška Saleškega, ki jo je zgradil sv. J. Bosko

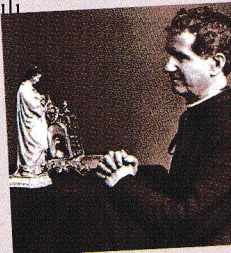
Svetost otrok je preizkušnja svetosti očeta don Boska! Tako je salezijanec napisal prvi don Boskov naslednik, bl. Mihael Rua, nekaj dni po don Boskovi smrti 8. februarja 1888. Po očetovih sledeh je veliko število otrok vzelo za svojo simpatično obliko svetosti, ki je **svetost dela in dvorišča**. Naloga, ki jo je bl. Rua predlagal salezijanecem po don Boskovi smrti, je še danes aktualna za vse, ki ga imajo za očeta, in jo je ponovno potrdil papež J. Pavel II. na 25. vrhovnem zboru, ko je povabil salezijance, da bi bili "svetniki in vzgojitelji svetnikov."

■ **Ker smo dediči svetnikov, smo poklicani, da z izvirnim in zavetim krščanskim življenjem dokazujemo živost naše svetniške dediščine.** To bo najlepši dar, ki ga lahko podarimo mladim, kot je zahteval 7. don Boskov naslednik E.

Vigano. Jaz pa bi dodal: **uboga in zapuščena mladina ima pravico do naše svetosti**. Don Bosko nam je v dediščino zapustil izvirno svetost, svetost preprostosti in simpatije, kar nas dela ljubeče, dobre, navzoče in je sposobna privlačiti, tako kot magnet privlači železo.

■ **Cudovito je biti svet, kajti svetost je svetloba, duhovna napetost, razkošje, luč, notranje veselje, uravnovešenost, bistrost, ljubezen pripeljana do vrhunca.** Tudi 2. vatikanski koncil nas spominja, da "smo vsi v Cerkvi poklicani k svetosti" (C 39); sedanji papež pa je svetost postavil za prvino Cerkve novega tisočletja: "Čas je, da vsem s prepričanjem predlagamo svetost, to visoko raven krščanskega življenja" (prim. CD 91).

■ **Beseda "svetost" nas ne sme ustrašiti, kot da bi pomenila živeti nemogoče junaštvo, prihranjeno za nekaj izbrancev.** Svetost ni naše delo, ampak je zastojna navzočnost Božje svetosti, je milost, dar, preden postane sad našega truda. Je vključenost v skrivnost Jezusove ljubezni. Je naša popolna predanost Jezusu v veri, upanju in ljubezni. Je predanost, ki sprejema vsakdanje preizkušnje in radosti z gotovostjo, da ima vse smisel pred Bogom, da je zanj vse pomembno in veljavno.

Sándor Zoltán, diakon

V službi bratom

Rodil se je 1. novembra 1959 kot prvorojeni otrok. Starši so bili precej dejavni v župniji. Oče je kot zidar z veliko požrtvovalnostjo priskočil na pomoč salezijancem. Pri gradnji cerkve sv. Dominika Savia v Mužlji so pomagali kar trije družinski člani. V tistem času (1993–95) se mu še sanjalo ni, da ga Bog pripravlja za služenje Cerkvi na drugačen način.

V DON BOSKOVEM DUHU ZA MLADE

Po končani srednji šoli sem se zaposlil kot tkalec v tovarni preprog. V tistih letih sem spoznal dekle, Gizello, ki je prav tako kot jaz imela pred sabo ideal živeti družinsko življenje po katoliških načelih. Skupaj sva pripravljala slovesnost 75-letnice posvetitve mužljanske cerkve. Tedaj je najina medsebojna ljubezen še bolj zorela, ker sva videla, da sva ustvarjena za življenje v dvoje. Po vojaščini sva si pred oltarjem obljubila zvestobo in ljubezen do smrti. Kot mlada zakonca sva veliko pomagala duhovnikom; kot voditelja birmanskih skupin, kot veroučitelja. To je pripomoglo k temu, da sva ob salezijanskih duhovnikih, na poseben način pa prek njihovega duhovnega vodstva, še bolj zorela in se odprla Božji milosti.

Delati v don Boskovem duhu za mlade je postal najin cilj in način, kako izpolniti poslanstvo, ki je zaupano vsem kristjanom, posebno še salezijanskim sodelavcem. Mladi so nas sprejeli, veliko duhovnih pogovorov sva imela z njimi. Danes so to že očetje in matere, ki se naju radi spomi-

njajo. Po dolgih letih zakonskega življenja naju je Bog le nagradil z rojstvom najinega sina Donata, ki sva ga res prejela od Njega kot dar.

STORITI KAJ VEČ

Leta 1994 sem vpisal tečaj na Katehetskem inštitutu v Novem Sadu z namenom, da bi poglobil svojo duhovnost in da bi bil v pomoč salezijancem pri verouku. Po vsem tem sem začutil, da sem Bogu dolžnik in zato se je v meni začela prebujati želja, da bi še več storil za Cerkev, da bi na tak način izrazil svojo hvaležnost Bogu. Tako sem prišel do spoznanja, da bi kot stalni diakon lahko največ naredil in še bolje služil Bogu, Cerkvi in bratom. Seveda pod pogojem, da bi ostal ob salezijancih in kot salezijanski sodelavec diakon deloval v don Boskovem duhu. Ob sebi sem čutil podporo salezijanskih duhovnikov, g. inšpektorja – sedanjega beograjskega nadškofa in metropolita msgr. Stanislava Hočevarja. Čutil posebnost, da se na tem mestu ponovno zahvalim njemu in vsem, ki ste in nas še vedno podpirate,

Diakon Zoltán z ženo, sinom in inšpektorjem L. Dobravcem

kajti to je za nas, za mojo družino, znamenje Božje ljubezni in navzočnosti med nami.

Vstop med salez. sodelavce in prejem diakonata (l. 2000) je zame izredna pot, ki mi odpira velike možnosti služenja v Cerkvi.

Posebna zahvala gre sedanjemu inšpektorju Lojzetu Dobravcu, ker mi omogoča udeležbo na duhovnih vajah, ko se lahko vsako leto pridružim skupini salezijancev na Pohorju. Tam v tišini in zbranosti prisluhnem notranjemu glasu in Božji milosti, obenem pa je to lepa priložnost, da se srečam s salezijanci, s katerimi se poznam že vrsto let.

BOG OBILNO NAGRAJUJE

Nova možnost dela z mladimi se odpira sedaj tu v Mužlji: dom za srednješolce (Emavs), ki smo ga odprli maja 2002. Med njimi sem kot salezijanski sodelavec in stalni diakon – in to je zame nov izziv in nova oblika navzočnosti med

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

Kakor že veste, je papež Janez Pavel II. ob svoji 24. obletnici izvolitve na Petrov sedež, 16. oktobra 2002, **razglasil leto svetega rožnega venca**, ki bo trajalo do njegovega srebrnega papeškega jubileja, do 16. oktobra 2003. Sveti oče nam je podaril sijajno apostolsko pismo o rožnem vencu z naslovom **ROŽNI VENEC DEVICE MARIJE**. Zdi se mi zelo primerno, da se tudi mi letos v tem kratkem pismu, ki je namenjeno molivcem za duhovne poklice, navdihujemo ob tem papeževem pismu.

V samem uvodu je papež zapisal: "Rožni venec Device Marije, ki se je postopoma razvil v drugem tisočletju ob navdihovanju Božjega Duha, je priljubljena molitev mnogih svetnikov in jo je priporočalo cerkveno učitelstvo. V svoji preprostosti in globini ostaja rožni venec tudi v pravkar začetem tretjem tisočletju zelo pomembna molitev, določena, da obrodi sadove svetosti. Ta molitev se dobro uvršča v duhovno pot krščanstva, ki po dva tisoč letih ni izgubilo ničesar od svoje prvotne svežine in ki ga Božji Duh spodbuja, naj "odrine na globoko", da bi svetu znova in znova oznanjalo Kristusa, še več, da bi vpiljoč "razglašalo" Kristusa kot Gospoda in Odrešenika, kot "pot, resnico in življenje" (Jn 14,6), kot "cilj človeške zgodovine, točko, v katero se stekajo vsa hrepenenja zgodovine in civilizacije".

V pismu papež izpoveduje svoj osebni odnos do molitve rožnega venca. Del njegove izpovedi se glasi: "Že od mojih otroških in mladostnih let je ta molitev zavzemala pomembno mesto v mojem duhovnem življenju ... Rožni venec me je spremljal in trenutkih veselja in preizkušnje. Mnogo skrbi sem položil v to molitev in v njem vedno prejel okrepčilo in tolažbo. Pred štiriindvajsetimi leti, 29. oktobra 1978, točno dva tedna po svoji izvolitvi na Petrov sedež, sem tako rekoč odprl svoje srce in dejal: "**Rožni venec je moja najljubša molitev**. Je čudovita molitev, čudovita po svoji preprostosti in globini. ... Hkrati more naše srce vključiti v zaporedje skrivnosti rožnega venca vse dogodke, ki sestavljajo življenje posameznika, družine, naroda, Cerkve in človeštva; osebne izkušnje in doživetja bližnjega, posebej pa tistih ljudi, ki so nam najbližji, ki so nam pri srcu. Tako v preprosti molitvi rožnega venca utripa ritem človeškega življenja."

V sklepnem delu papež goreče vabi vse vernike, naj rožni venec z zaupanjem jemljejo v roke: "**Odkrijte rožni venec v luči Svetega pisma, v soglasju z obhajanjem bogoslužja in v okoliščinah vsakdanjega življenja.**"

Dragi molivci in molivke! Odzovimo se papeževemu povabilu. Za poglobljeno umevanje molitve rožnega venca pa priporočam, da preberemo in razmišljamo o papeževem sporočilu, ki nam ga podarja v Apostolskem pismu **ROŽNI VENEC DEVICE MARIJE**, ki ga lahko dobite v katoliških knjigarnah ali ga naročite prek župnijskega urada.

Vsem skupaj želim poglobljeno postno pripravo in radostno praznovanje velikonočnih skrivnosti, pri čemer nam bo pomagala molitev rožnega venca.

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 031/358-018

mladimi. Trenutno je v domu 41 fantov (kapaciteta pa je 60–80). Med njimi in z njimi skušamo ustvariti duha, ki nam ga je v dediščino zapustil naš ustanovitelj in oče sv. Janez Bosko. Vse to naše delo vam priporočam v molitev, kajti kar naprej se tudi spopadamo z najrazličnejšimi težavami.

Ko pišem te vrstice, se zavedam, na kako čudovit način lahko Bog vodi človeka. Ob tem pa si želim, da bi mladi, ki bodo brali ta članek, prišli do spoznanja, da sicer »zna biti Bog zahteven, ko sreča velikodušno dušo«, potem pa obilno nagradi človeka s svojo milostjo.

Bodimo torej velikodušni, ko gre za Cerkev, za don Boska in za mlade.

MOLITVENI NAMENI

◆ MAREC

Glejte, zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino (Lk 12,42)

Prosimo, da bi se Bogu posvečene osebe po zgledu svetega Jožefa prizadevale za pravičnost in zvestobo.

◆ APRIL

Od mrtvih vstali Kristus več ne umrje (Rim 6,9)

Molimo, da bi kristjani v postnem času očistili svoja srca pri zakramentu sprave in tako lažje praznovali velikonočne skrivnosti.

◆ MAJ

Dobri pastir da življenje za svoje ovce (Jn 10,11)

Prosimo Dobrega pastirja, naj svoji Cerkvi podari nove, velikodušne in svete duhovniške in redovniške poklice.

Veroučiteljica svojih otrok

V ZAČETKU
JE BILA MATI

"Otrok postane to, kar mati hoče, da postane," smo v prejšnji številki Vestnika zapisali Joergensonovo misel. Globoko verna don Boskova mati Marjeta ni samo želela, da bi tudi njenim otrokom bil Bog vse, temveč jih je za to vzgajala s svojo besedo in s svojim življenjem.

Mati Marjeta se je zavedala, da je krst šele začetek (zakrament krščanske uvajanja), da je potem treba živeti kot Božji otrok, v življenju uresničevati vrednote evangelija. Le-te pa morajo krščanski starši svojim otrokom privzgojiti. "Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih" (Mt 5, 16). Nihče ne more vere živeti namesto drugega, tudi starši ne namesto svojih otrok; starši pa otrokom morajo pokazati, kako oni vero praktično živijo.

NJENA NAJVEČJA SKRIB

Mati Marjeta je bila preprosta kmečka žena brez šol; znala je brati, ne pa tudi pisati. Toda katekizem je znala na pamet. Ker je bilo do župnije daleč, je sama učila svoje otroke katekizem in

jih pripravljala na prejem zakramentov. Takole se spominja don Bosko v svojih Spominih: "Njena največja skrb je bila vzgojiti svoje otroke v veri, navaditi jih ubogljivosti in jih zaposliti z rečmi, primernimi njihovi dobi. Ko sem bil še majhen, me je sama naučila molitve; ko sem bil dovolj star, da sem se družil z bratom, me je navajala z njima poklekniti zjutraj in zvečer in vsi skupaj smo molili jutranje in večerne molitve z delom rožnega venca. Spominjam se, da me je ona sama pripravila na prvo spoved, me spremljala v cerkev, šla najprej sama k spovedi, me priporočila spovedniku in mi po spovedi pomagala opraviti zahvalo. Spremljala me je vse dot-

lej, ko me je imela za sposobnega, da sam vredno opravim spoved" (MO, str. 16).

Povsem preprosto, jasno in učinkovito. Nič ni ukazovala otrokom: molite, pojdite k spovedi, k maši! Vedela je, da je edino prav: molimo, gremo k maši, danes bomo opravili spoved.

PRIPRAVA NA PRVO OBHAJILO

Kako skrbno je modra mati pripravila Janezka na prvo sveto obhajilo. "Ko sem bil star enajst let, sem znal ves mali katekizem, vendar k obhajilu niso pustili nikogar pred dvanajstim letom. Poleg tega me župnik zaradi oddaljenosti od cerkve ni poznal; moral sem se izključno omejiti na verski pouk dobre matere. Želela je, da ne bi odraščal, ne da bi opravil tisto veliko dejanje naše svete vere, zato se je sama zavzela, da bi me pripravila, kakor je najbolje znala in mogla. V postnem času me je vsak dan pošiljala h krščanskemu nauku, katerega sem bil potem izprašan in tudi sprejet. Določili so dan, na

katerega so morali vsi otroci opraviti velikonočno obhajilo.

Sredi množice se je bilo nemogoče ogniti raztresenosti. Mati me je hotela spremljati več dni. Doma mi je rekla, naj molim, berem dobro knjigo. Dala mi je tri nasvete, ki jih podjetna mati zna najti kot primerne za svoje otroke.

Tisto jutro mi ni dala z nikomer govoriti, spremljala me je k obhajilni mizi in z menoj opravila pripravo in zahvalo. Ni hotela, da bi se tisti dan ukvarjal s kakršnim koli materialnim delom, ampak sem vsega uporabil za branje in molitev. Med mnogimi rečmi mi je mati večkrat ponovila te besede: 'Dragi sin, to je bil zate velik dan. Prepričana sem, da je Bog res vzel v posest tvoje srce. Sedaj mu obljubi, da boš storil, kar boš mogel, da boš ostal dober vse do konca življenja. V prihodnje hodi pogosto k obhajilu, vendar se varuj delati bogoskrunstva. Vedno povej vse pri spovedi; bodi vedno ubogljiv, rad hodi h krščanskemu nauku in pridigam; toda za Božjo voljo, kakor pred kugo beži pred tistimi, ki grdo govorijo' (MO, str. 22 – 23).

Don Bosko se spominja, da je skušal spolnjevati, kar mu je priporočala mati, celo več, zdi se mu, da je od tistega dne začel postajati boljši; tako da je tudi sam učil svoje tovariše krščanski nauk, čeprav je pri tem imel veliko težav. "Tisto, kar me je posebno težilo, je bila pomanjkljivost, da ni bilo cerkve ali kapele, kamor bi hodil prepovat in molit s svojimi tovariši. Če sem hotel iti poslušat pridigo ali krščanski nauk, je bilo treba prehoditi deset kilometrov sem in tja, ali v Castelnuovo ali Buttigliero" (MO, str. 24).

Ko gledam svoje življenje, ne morem mimo hvaležnosti, ki jo dolgujem svoji materi. V času pubertete so mi mnoge stvari postale odveč, tudi maša in molitev. K molitvi me ni veliko silila, je pa večkrat z veliko ljubeznijo in tudi zaskrbljenostjo dejala: »Vidim, da bi najraje opustil molitev in mašo. Ne pozabi na nebeško Mater Marijo. Vsak dan moli vsaj *O Gospa moja* in dodaj prošnjo: *Marija varuj mojo mladost, da bo lepa in čista*.« Poslušal sem jo. Danes razumem, zakaj je bila moja mladost kljub mnogim nevarnostim res lepa in čista. Ko je bila v mojih najstniških letih zaradi bolezni veliko po bolnicah in v zdraviliščih, je vse svoje trpljenje darovala zame, ker sem bil v njenih očeh precej problematičen. Mislim, da brez ljubečih spodbud matere in predvsem njenih velikih dejanj ljubezni danes ne bi bil duhovnik. *Jože, duhovnik*

Kako versko vzgajam? Ne vzgajam ... Moji otroci delajo tako, kot delam jaz. Besede ne pomenijo ravno veliko, dejanja so pomembnejša. Za vsako mamó je bistveno vedeti, da so otroci izposojeni in da jih je treba prepustiti Bogu. Ne uporabljam nekih psihološko-didaktičnih metod, ljudje velikokrat kujemo velike načrte, a s svojo glavo ne boš veliko naredil. Potrebno je zaupati. Včasih sem brala kakšne strokovne knjige, a v konkretnih težavah vse to odpove, reši te lahko le duh Vstalega. Glede mojih otrok pa ... nič ne bom rekla, pridni so, ker Bog drži svojo roko nad njimi, a če jo umakne, se lahko situacija popolnoma spremeni. *Cvetka, mati šestih otrok*

Pomembno je, da mati svojo vero v družini kaže tako, da se v težavah, v kakršnihkoli stiskah pred vsemi obrne k Bogu in zaupa, da bo že On poskrbel. Otrok naj vidi, da ima mama osebni odnos z Bogom, da se z njim pogovarja. Važno se mi tudi zdi, da otroka vpelješ v Cerkev, v nekatera pravila, ki se mu zdijo težko razumljiva, da skupaj z otrokom sodeluješ pri verskih obredih. V družini naj bi bila prisotna Božja beseda, skupaj z otrokom prebiraš Sveto pismo, se z njimi čudiš ... Vidim, da vse, kar hočeš otrokom vsiliti, odklonijo. Če veliko govorim o verskih resnicah, me ustavijo. Vem tudi, da otrokom ne morem in ne smem biti priča njihovim osebnim molitvam, spodbujam ju tudi k intimni molitvi ... *Mojca, mati dveh otrok*

NAJ STARŠI ŽIVJO SVOJO VERO

Mati je bila zadovoljna, da je Janezek okrog sebe zbiral vrstnike in druge otroke, med navzočimi pa so bili tudi odrasli, in jih pritegnil s svojimi spretnostmi in rokohitrskimi triki. Nik-

dar pa to ni bil cilj, temveč samo sredstvo, ki mu je omogočalo, da je navzočim ponovil pridigo (ki je mnogi niso slišali, ker niso šli v cerkev, ali so šli, pa je niso poslušali), da so skupaj zmolili rožni venec, litanije ali kako drugo molitev ter da jim je povedal spodbudno misel in

jih povabil k maši in h krščanskemu nauku.

Starši so prvi, ki morajo svojim otrokom omogočiti versko vzgojo. Za otroka ni boljšega verskega oznanila, kot je to, da vidi, kako starši živijo vero. Besede samo razlagajo in pojasnjujejo dejanja. Tako bo to, kar je staršem najbolj vredno, kar je prva vrednota, tudi otrokom pomenilo temeljno sestavino življenja. Vera ne bo tujek. Življenjsko bo vezana na ljudi, ki jih ima otrok najrajši, na katere je najbolj vezan.

MOLITI OČENAŠ

Dobra mati je tudi molitev znala izkoristiti za to, da je svoje otroke poučila o pravem krščanskem ravnanju. Tako se je zgodilo, da se je starejši (pol)brat Anton znesel nad slabotnejšima Jožefom in Janezkom, pa se jima za to ni hotel

opravičiti. Zvečer so kot običajno z materjo klečali pri večerni molitvi. Na vrsto je prišel tudi očenaš. Ko so prišli do besed "in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom," je mati dala znamenje, da z molitvijo prenehajo. Obrnila se je

Starši so prvi, ki morajo svojim otrokom omogočiti versko vzgojo.

k Antonu in mu strogo rekla: "Ti ne izgovori besed 'in odpusti nam'." Anton se je skušal braniti: "Zakaj pa ne, če so v očenašu?" "Ti jih ne smeš!" "Kaj pa potem moram moliti?" "Kar hočeš, samo teh besed ne." "Zakaj pa ne? Saj ste me jih vi naučili." Mati se ni dala zmešati, čeprav se je Anton tresel od jeze. "Zato, ker nočeš odpustiti svojima bratoma in

kuhaš jezo nanju." Antonu se je za čas zmračil obraz; potem se je zamislil in končno dejal: "Mama, nisem ravnal prav, odpusti mi!" Potem so nadaljevali z molitvijo, kot bi se nič ne zgodilo. Vsi pa so si za vse življenje zapomnili, kaj pomeni moliti očenaš.

V tej luči morda nekoliko presodimo, kako sami uvajamo svoje otroke v molitev. Lahko je vsakdanja, preprosta, vendar močno povezana z življenjem. Taka, da ni le ponavljanje besed, ki nimajo nobene zveze z življenjem. Kaj nam pomenita spoved in obhajilo? Kaj je v ospredju ob slovesnosti prvega obhajila in še zlasti birme? To so dogodki življenjskega pomena za nas in za našo vero, še bolj pa za otroke, saj jih lahko zaznamujejo za vse življenje. Zato velja na koncu ponoviti: pojdemo v šolo k materi Marjeti in se zavedajmo, da smo starši prvi in nenadomestljivi veroučitelji svojih otrok!

Tone Ciglar SDB

Moji starši resda niso preveč verni, so me pa vedno spodbujali k veri in me pošiljali k maši. Ko so odpovedale besede, so me morali spodbujati z dejanji. Najbrž pri vsakem otroku pride do točke, ko mu molitev in maša postaneta nekaj obvezujočega in ju zato ne mara. Spodbuda matere v tistih trenutkih se mi zdi velikega pomena. Ko je moja mama videla, da nočem k maši, je vstala in šla z mano. Potem me je spodbudila, da sem začel z ministriranjem; tako sem ohranil stik s Cerkvijo in prešel kritična obdobja. Vidim, da že majhne spodbude matere otroku pomagajo pri ohranitvi vere.

Karel, dijak

Hvaležna sem svoji mami, ker me je vzgajala v veri in ker ni dvignila rok nad mano, ko sem bila v obdobjih, ko mi vera ni pomenila nobene vrednote. Oče je veren, vendar ne na tak način, da bi hodil v cerkev. Kot otrok se spomnim, kako je naju s sestrah mama ob nedeljah zbudila in skupaj smo šle k maši. A vedno je bilo tu vprašanje: zakaj lahko oči še spi. Na poti do duhovnosti pa mi je pomagal tudi on, mama resda ni imela podpore, kar se tiče Cerkve, imela pa jo je, ko je bilo potrebno razložiti, da je v življenju še nekaj več, kot pa smo mi, da je nekaj, kar nas vodi ... Mama mi je bila vedno zgled, vedno me je povabila k molitvi, včasih je hodila tudi vsak dan pred službo k maši. Če otrok pri mami ne vidi te življenjske vere, tudi nje-mu krščanska duhovnost ne bo veliko pomenila.

Rajka, študentka

Kaj nas uči *Marija*

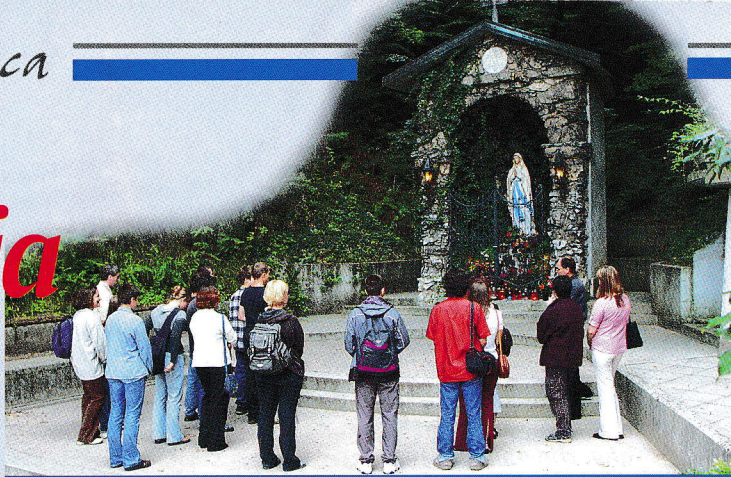
Četudi je evangelij predvsem razodetje Boga, v nekaterih dogodkih Marija stopa v ospredje. Čeprav je v evangeliju omenjena le nekajkrat, je za nas kristjane izreden in prvi vzor hoje za Kristusom. Res je, da ne more biti naš vzor s svojim življenjem milosti ali z edinstveno vlogo, ki jo ima kot Odrešenikova Mati. Lahko pa nam je svetel zgled na ravni naših najglobljih drž v odnosu do Gospoda.

Poglejmo dogodke, kjer v evangeliju nastopa Marija. Kdor jih prebere na hitro in površno, ne more videti drugega kot opis preprostih vsakdanjih stvari brez globljega pomena. Toda če te iste dogodke beremo pozorno in v duhovni luči, odkrijemo v njih smernice za življenje, ki izhajajo iz modrosti, katere se lahko naučimo samo v Marijini šoli.

PREDSTAVNICA NAS VSEH

V Nazaretu se je Božji načrt odrešenja človeštva preko učlovečenja Božjega Sina razodel Mariji. Po njej se je Bog obrnil na vse človeštvo, da bi s svobodno privolitvijo sodelovalo pri svojem odrešenju. Bog se tukaj pokaže popolnoma solidaren s človekom in mu tudi razodene, da odrešenje ni mogoče brez njegovega sodelovanja.

Angel naznani Mariji veselo novico: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!... Glej, spočela boš in rodila sina...« (prim. Lk 1,28-31).

Pred kapelico lurške Marije na Rakovniku

Marija, kot nam jo v nekaj kratkih, a pomembnih dogodkih predstavi evangelij, je tesno povezana z zgodovino našega odrešenja. Pravzaprav je nepogrešljiv del te zgodovine, v katero smo vključeni mi vsi.

Prvi Marijin odgovor sta začudenje in zmedenost. Toda novica je ne ohromi; pogumno, kot kdor je vedno pripravljen prisluhniti, vpraša: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« (Lk 1,34). Njeno vprašanje se ne porodi iz dvoma, ampak iz iskrenega iskanja smisla te novice in Božje volje.

Angel ji odgovori: »Sveti Duh bo prišel nadte... Bogu namreč ni nič nemogoče« (Lk 1,35.37). Popolnoma zavestno in z iskreno ponižnostjo v srcu Marija odgovori: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38).

KAJ NAS UČI

S svojo držo ob angelovem oznanjenju nas Marija uči osnovne drže v aktivnem iskanju Božje volje. Ta drža je potem tudi pogoj za pravo krščansko življenje. Iskanje Boga in njegove volje zahteva vztrajnost in dialog, ki z naše strani vsebuje tako besede kot poslušanje ter trud za razmišljanje ob dogodkih in dejstvih... Iskanje Božje volje nikakor ni v prvi vrsti v tem, da bi od Boga

zahtevali odgovor. Odprtost za Boga je stvarnost, za katero se je potrebno nenehno truditi, saj se samo na ta način naše srce širi, da Bog lahko v njem najde svoj prostor, tako kakor ga je našel v Devici iz Nazareta.

Žena, ki je sprejela veselo novico, postane njena oznanjevalka. Ona, ki je vsa božja, širi veselje njegove navzočnosti, ki vse prenavlja. Marija je navzočnost, ki posreduje življenje. Ona tudi stori prvi korak in gre k Elizabeti. Ob srečanju se ženi veselita velikih Božjih del in slavita Gospoda. Obe sta odprti za Boga in pripravljeni za delo njegove milosti. In rodovitnost Svetega Duha je več kot očitna: nerodovitna in devica rodita življenje.

Ali je kaj podobnega možno tudi danes? Je. Vendar je potrebno verovati, moliti, zaupati in nenazadnje tudi priznati, da nam je Bog prišel naproti, četudi drugače kot smo mislili, želeli ali prosili.

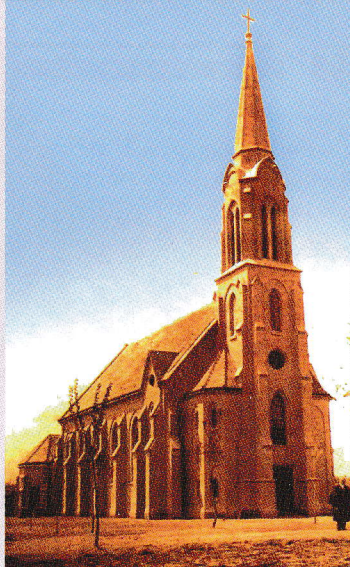
Povzeto iz knjige: *E' il tempo di ravvivare il fuoco*, (Fma-Auxilium), LAS-ROMA, 2000. Prevedla in priredila s. Marija Žibert, HMP

Mužlja.
Sredi panonskih ravnin,
sredi mešanice kultur,
jezikov in narodov
(v eni izmed vasi govorijo
nad 20 jezikov),
v največji republiki naše
bivše domovine,
sredi pravoslavne države,
med verniki, ki večinsko
govorijo nam povsem
nerazumljiv jezik –
madžarsščino ...

Salezijanci so prišli v Mužljo (predmestje Zrenjanina v Vojvodini) l. 1965 (Jožef Tkalec), kjer je bila župnija ustanovljena l. 1909. Danes je tam okrog 7000 pretežno madžarskih prebivalcev. Tukaj delujejo trije sobratje salezijanci: **Janez Jelen** in **Stanko Tratnjek** iz Slovenije ter

Stojan Kalapiš, po rodu Bolgar, sicer pa domačin iz bližnjega Belega Blata. Njim pa pomaga salezijanski sotrudnik in stalni diakon **Szandor Zoltan**. Vodijo župnijo Mužlja (z Ečko in Belim Blatom) in dijaški dom Emavs. Župnik Stanko skrbi predvsem za pastoralo župnije in gospodarske zadeve. Kaplan Stojan je odgovoren za dijaški dom Emavs, za mladinsko pastoralo na širšem območju, še posebej pa za vse vojvodinske skavte. Kaplan Janez skrbi za bolnike doma in v bolnišnicah in jih tudi po možnosti oskrbuje z zdravili. Diakon Zoltan pomaga zlasti v dijaškem domu (desno), pa pri katezezi in pogrebih. V letošnjem letu pa se z velikim navdušenjem pripravljajo na duhovniško posvečenje in novo mašo domačina salezijanskega diakona **Zoltana Varge** iz Mužlje, ki opravlja svojo diakonsko prakso v dijaškem domu Janeza Boska v Želmljem.

EMAVS

1. septembra 2002 je zaživel dom za dijake, ki je bil sicer dograjen in blagoslovljen že v maju istega leta. Nekam plaho smo spremljali prijave za bivanje v domu (za 2002/03 šolsko leto). Mislili smo, da bo malo teh, ki bodo potrebovali ta dom. V septembru pa smo z veseljem ugotovili, da bo internat že naslednje šolsko leto (2003/04) premajhen. Letos je v domu 40 fantov, kapaciteta pa je 60. Razmišljamo že o tem, kako ga bomo razširili: če dodamo v vsako sobo še eno posteljo, bo dom lahko sprejel 80 fantov.

Delo s temi fanti je dokaj pestro in razveseljivo. To je prva generacija, poskušamo jim nuditi dobro vzgojo, salezijansko, v duhu sv. Janeza Boska. S polletno izkušnjo lahko rečem, da smo v marsičem uspeli. Dijaki čutijo, da živijo v veliki družini, da se moramo vsi uveljaviti, da je treba vsakega upošte-

MUŽLJA

vati, da mora vsak rasti in se razvijati umsko, telesno in duhovno.

Čuti se, da smo pravilno zastavili vzgojni načrt. Poleg tega, da je ta internat dom, je tudi šola, je občestvo in nenazadnje tudi dvorišče, kjer doživimo toliko lepih trenutkov. Teden-ske sv. maše, duhovni programi, molitve ... so dokaz, da je to dom, ki gradi na veri in razumnosti.

Dom še ni končan: v načrtu imamo še športno igrišče in tudi športno dvorano, kajti 60–80 fantov potrebuje tudi tak način razvedrila in sprostitve napetosti.

V domu so že kar lepo utečeni razni krožki, v katerih se bodo fantje uveljavili tudi na področju časnikarstva, gledališča, glasbe, računalništva, športa ...

Fantje obiskujejo različne poklice šole (25), gimnazijo (5), medicinsko sr. šolo (3), je pa tudi 7 študentov. Za

red in disciplino v domu sta odgovor na diakon Sándor Zoltán in Kovács Ernő, ki sta vzela vzgojo teh fantov z vsvo resnostjo in odgovornostjo.

Finančno se sicer z velikimi težavami nekako prebijamo. Šolnina, ki jo starši teh fantov zmorejo, znaša 32 EUR mesečno, kar pa ne zadostuje niti za hrano.

Z zaupanjem v don Boska in Marijo Pomočnico upamo, da bo dom mnogim fantom odprl pot v življenje po evangeliju in da bo naše delo obrodilo obilo sadu.

ZA DON BOSKOV PRAZNIK

Tudi pri nas smo slovesno obhajali praznik sv. Janeza Boska. Nanj smo se pripravljali z devetdnevnic, med katero smo brali odlomke iz življenja tega največjega mladinskega vzgojitelja. Praznik smo obhajali na njegov rojstni dan za nebesa 31. ja-

nes želi vzgojiti v poštene državljane in dobre kristjane ... Prosimo Marijo Pomočnico, naj se v našem ljudstvu prebudi zavest, da se je treba odločati za življenje. Častimo Marijo in mislimo na to, s kakim razlogom je k nam Božja Previdnost poslala salezijanske redovnike: da nam pomagajo dobro vzgajati našo mladino!«

100 LET CERKVE

Zavzeta salezijanska sotrudnica Aranka Palatinus (spodaj levo), pravnica po poklicu in mati dveh otrok, je napisala knjigo o Mužljji, ki ima za izhodišče stoletnico mužljanske cerkve. Knjiga z naslovom *A Szűzanya oltalmában* (Pod varstvom Device Marije) je bila predstavljena v veliki jedilnici novega doma Emavs. Na predstavitvi so sodelovali: mužljanski cerkveni zbor in mladinski zbor, predsednik ŽPS

100 LET CERKVE DOM EMAVS

nuarja. Iz Beograda nas je počastil s svojim obiskom naš priljubljeni salezijanski ravnatelj Ciril Zajec v spremstvu msgr. Antona Rojca, ki je zastopal našega beograjskega nadškofa in metropolita, salezijanca mag. Stanislava Hočevarja. Somaševali smo vsi tukajšnji duhovniki. V lepem številu so se slovesnosti udeležili salezijanski sotrudniki. Od prihoda don Boskovih sinov v Mužljo leta 1965 se je njihovo število razveseljivo povečalo. V zadnjem času so se tudi uradno včlanili v zvezo salezijanskih sotrudnikov in napravili obljube.

Sveto mašo je vodil tukajšnji škof msgr. Huzsvár László. V pridigi o don Bosku je med drugim povedal: »K ugledu Italije je prispeval tudi don Bosko: vendar ne na političnem področju, ampak po razodevanju čudovite ljubezni do mladih ..., ki jih po tolikih salezijancih po svetu tudi da-

Palatinus Aranka A SZŰZANYA OLTALMÁBAN

Kovács Ernő, operna pevka in drugi. Knjiga v besedi in sliki predstavi zgodovino mužljanske cerkve in župnije, obenem pa izkaže priznanje tukaj delujočim rajnim in živim salezijancem. V predgovoru je zrenjaninski škof msgr. Huzsvár László zapisal: "Na neki način smo vsi povezani s cerkvijo svoje rojstne vasi. V verskem smislu zato, ker smo bili tam krščeni; čustveno zato, ker se našim otroškim očem prikazuje ta stavba kot največja, najveličastnejša, najlepša in najčudovitejša. Ta podoba iz otroštva nas spremlja skozi vse naše življenje. Knjiga torej govori o naših krščanskih koreninah in volji, da taki ostanemo tudi v prihodnosti: „Če smo mogli ostati zvesti katoličani teh težkih sto let kljub vsem hudim preizkušnjam, čemu se ne bi bojevali naprej naslednjih sto let?“

Stojan Kalapiš in Janez Jelen

Vi ste luč sveta

VABILO. V okviru POSTNE AKCIJE Društvo Mladinski ceh in Študentska organizacija Teološke fakultete razpisujeta **foto in literarni natečaj** z naslovom: “**Vi ste luč sveta!**”, ki sta namenjena mladim med 14. in 27. letom starosti. Izdelke je potrebno poslati na naslov: Društvo mladinski ceh, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana – najkasneje do 21. 4. 2003.

Foto natečaj

- Predmet natečaja so posnetki na temo postne akcije, ki so nastali v zadnjih 3 letih.
- Pošljite do 5 fotografij na foto-papirju do velikosti 13x19 (diasov ne sprejemamo); upoštevali bomo barvno in črno-belo tehniko; dovoljena je tudi digitalna obdelava fotografij.

Literarni natečaj

- Predmet natečaja je še neobjavljeno besedilo (kratka proza, poezija in drama) na temo postne akcije.
- Prozna in dramska dela naj ne presegajo dveh strani A4.
- Besedila bo komisija pregledala v dveh starostnih stopnjah: 14–20 in 21–27 let ter v treh skupinah: proza, poezija in drama.

Več informacij: Društvo Mladinski ceh, 01/427-71 40, <http://www.mladinski-ceh.si>

V S

Ustavi se ob sliki,
premišljuj,
kaj ti govori!
In potem ob sliki zapiši
molitev ali
pesem ali
razmišljanje
in jo do 15. aprila
pošlji na naslov
Salezijanskega vestnika
(glej na str. 3).

Zdaj vem, zakaj don Bosko ni maral pisati teoretičnih spisov o svoji vzgoji. Kaj pomaga kup visokoletečih krilatolic, ko pa ostanejo skrite v debelih knjigah v jeziku, ki ga mladi ne razumejo in ga tudi ne smejo razumeti, saj bi to uničilo radost mladosti. Jezik mladih je namreč jezik pesmi in iger, jezik zaupanja in ljubezni, jezik tople navzočnosti in zavesti, da je nekje nekdo, ki živi zate štiriindvajset ur na dan in ti je oče in mati, prijatelj in zaupnik; nekdo, ki vsakega posebej ljubi, kot da mu je najljubši in edini človek na svetu. To je jezik, ki spočne veselje, veselje rodi zaupanje, to pa požene uspeh za uspehom – korenine sistema, ki ga je svet sprejel kot čudež vzgoje.

Kristian

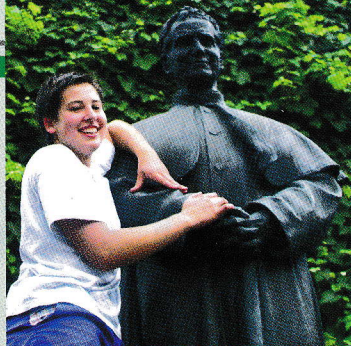
Kot animatorka sem vedno pripovedovala svojim birmancem kot tem "velikem" don Bosku ... ampak zanimivo je bilo, da pravzaprav še sama nisem kaj veliko vedela o njem. Potem pa se je nekega lepega dne prikazala priložnost za romanje v Turin ... In sem šla, čeprav, po pravici povedano, sploh nisem vedela, v kaj se podajam. Sedaj, ko se obračam nazaj, lahko rečem, da je bilo "srečanje" z don Boskom tako živo, tako enkratno, tako neponovljivo ... sedaj sem ga res spoznala in od zdaj naprej je on res moj vzornik, moj prijatelj, moj vodnik (poleg Jezusa, Marije in Boga samega) ... Nekako je on tisti, ki mi vliva upanje za življenje, v meni gori plamen prav zaradi njega .. pravzaprav sploh ne najdem besed, da bi opisala te svoje občutke. Rečem lahko le, da je res faca in da mi je res spremenil življenje. Splača se iti za njim! *Gabrijela*

Ali ga poznate?
Imel je rad najmlajše brate.
Male je krog sebe zbiral,
revnim solze je otiral ...

Kdo ga ne bi poznal, če ti je le bilo dano zvedeti, da je ta angelsko nasmejani obraz don Boskov. Kako zelo rad je imel mlade, posebno tiste z ulice, brez doma. Bil jim je oče, prijatelj in vzgojitelj. Na njegovem obrazu odseva veselje, dobrot, tako kot na obrazih lepo vzgojenih otrok. Taki so tudi naši salezijanci. Dobri očetje in vzgojitelji številnim mladim, ki se zbirajo krog njih. Gotovo so svetel don Boskov zgled. Ali pa tudi mi starši poskrbimo za zdrave teme-lje naših otrok? Pomagaj nam – Bosko, naš svetnik ... To je dokazalo tudi današnje zaključno praznovanje don Boskovega praznika. Mogočno petje iz tisoč otroških grl je dokaz, da je don Bosko resnično živ med mladino, saj je bila pesem ena sama molitev. *Cilka*

Janez Bosko priljubljen je svetnik, za mlade dober priprošnjik. Vse življenje za mlade je živel, da bi ga radi imeli, po tem je hrepenel. Zato naš zavetnik je postal, če ne prej, v nebesih nas gotovo bo spoznal.

Anita

Don Bosko, moj prijatelj

Don Bosko je znal združiti raz-dzum in vero v tisti ljubezni, ki se izraža v besedi »ljubeznivost«, beseda, ki je salezijancem draga in jim je nihče ne more vzeti. Pomeni pa: ljubi mlade, kot jih je ljubil Jezus, z dobroto, ki jih ceni in jih dviga, jim zaupa in se nanje zanese, jih drugim postavlja za zgled velikodušnega poguma, ki se ne boji pokazati na prisrčnost srca, ki posreduje mladim važno in vedro prepričanje, da so oni upanje celotne krščanske skupnosti.

*msgr. Evgen Ravignani,
tržaški škof*

**SI V SVOJEM
MLADOSTNEM ISKANJU
ZASLUTIL/A
POSEBEN KLIC?**

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Janez Potočnik
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
tel.: 01/427-30-28
e-mail: janez.potocnik@salve.si

Marko Kocuvan

Otrok med otroki

Prihaja s Kotelj na Koroškem. Poleg mame in očeta ima še starejšega in mlajšega brata. Po osnovni šoli je prišel v Gimnazijo Želimlje in tamkajšnji Dom Janeza Boska. Bil je ministrant, postal je zavzet animator na duhovnih vajah v Želimljem, danes pa kot študent predvsem v vsem srcem sodeluje v domači župniji – je voditelj ministrantov.

»Markooo«, sem od nekdor zaslišal znani glas.

Bila je nedelja. Odkar pomnim, sem na ta dan 'moral' biti vsaj pol ure pred sv. mašo v cerkvi. Pred 13 leti gotovo zaradi tekmovalnosti. Imeli smo dogovor, da kdor prvi pride, bo pri maši "ta glavni." Danes pa z bratom odhajava v cerkev s čisto drugačnimi nameni. Pričakujeva 10 mladih fantov, vsakega s svojimi muhami, vsakega s svojimi izgovori, vsakega s svojimi darovi, vsakega s svojim pogledom in nasmehom. Moja nedelja bi bila brez teh živih in iskrih fantov prazna!

Dvignil sem zamišljen pogled, da bi videl, kdo me kliče. Na poti v cerkev pač pogosto razmišljam o svojih ministrantih, ki so nama bili zau-

pani. Nekako čutim, da bi jim rad dal še več.

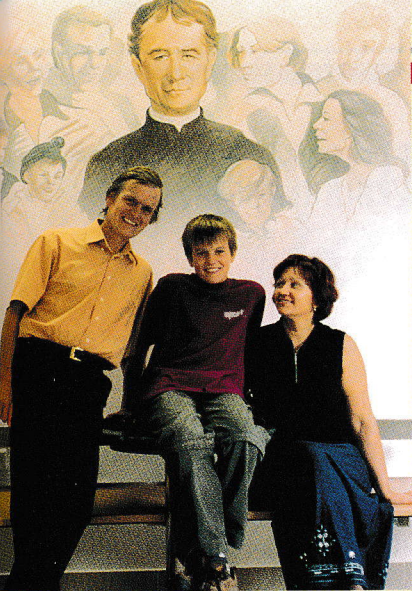
Želim si, da bi lahko vsakemu posebej pomagal, kjer pač potrebuje pomoč. Sprašujem se, kako bodo morda čez nekaj let svojim otrokom pripovedovali o teh letih, ko so smeli služiti pred oltarjem. Neprestano jim pripovedujem, da je to velika čast, Jezus je izbral prav njih in prav oni smejo stati tam spredaj. Le kaj še storiti, da bodo to resnično občutili in vzljubili zaupano jim službo? Kje sem pa jaz dobil takšen zagon?

Sončni žarki, odbiti od belega snega, so mi za trenutek zaslepili oči. Toda že v naslednjem trenutku sem zagledal fanta, kateremu pripada tisti veseli vzklik. Razveselil sem se tistega pozdrava.

Želja vsakega vzgojitelja, ki ljubi, je, da bi gojenci to občutili in prej ko slej bo tvoja ljubezen stoterno poplačana. Pravzaprav so to besede tistega velikega človeka, ki bi si ga mnogi animatorji radi jemali za zgled. Prijazen obraz, neusahljiv nasmeh, roke, razprostrte okoli ramen otrok, ljubeče srce, izmučeno telo, a vsak delček njegovih misli, vse skrbi so bile usmerjene izključno v krhka, zlomljiva, mlada bitja. Don Bosko! Štiri leta sem imel priložnost opazovati in črpati sad dela, ki ga je pustil za seboj. Le komu se moram zahvaliti za ta nepozabna gimnazijska leta?

Res je, to je on! Ne moreš ga zamenjati. Če je še tako mrzlo, on bo imel bundo odprto. Včasih smo že prav jezni nanj, ker nas ne poslušajo in vedno pozabi zapreti zadrgo. Sicer bi bilo pa že prav čudno, če bi se prehladil s toliko energije in veselja do življenja. Saj ga ni težko razumeti.

Spominjam se, kolikokrat se mi nismo strinjali s svojim vzgojiteljem. Kolikokrat smo se pritoževali nad metodo poučevanja profesorja. Kolikokrat smo se razburjali, ker nam ravnatelj ni dovolil izpeljati naših izvornih zamisli. Vem, v marsičem smo pretiravali. Prav čudim se, kako so lahko vzdržali ob včasih 'nespeči' mladini. Vendar, prebili smo se. Gotovo marsikaj ni bilo tako, kot smo pričakovali na začetku. Doživeli smo veliko razočaranj, veliko neprespanih noči, tuhtanj in razmišljanj, kako bi lahko nekaj popravili, zavrteli čas nazaj. Priznam pa, če bi imel priložnost, bi želel še enkrat preživeti vse to obdobje v istem okolju. Res je bilo težko prej oditi od doma. Toda, po celi ustanovi sva s sošolcem iskala odpa-

den papir, če ni bilo drugega, sva raztrgala stare telefonske imenike. Tajnico sva prosila za razrezan papir iz uničevalca dokumentov. Poleg papirja sva šla na travnik in v vrečko natlačila cvetove razcvetelih regratovih lučk. To je bila najina 'bojna oprava'. Počakala sva na ugoden trenutek in ko je dekliška vzgojna skupina odšla k sv. maši, sva udarila. Na debelo sva natrosila ves material po njihovem hodniku ...

Gotovo bi se kdo zgražal nad početjem. Vendar nam, ki smo to doživljali, ostane v spominu. Nas so takšni trenutki povezali. Še danes, tri leta za tem, ko se pogovarjam s tistimi dekletimi, pravijo, da bi moralo biti takšnih trenutkov več. Mladi potrebujemo poleg resnega dela tudi sprostitvev. Mogoče pa mora biti ta kdaj malo nenavadna. Včasih je težko najti otroka v sebi in se s tem približati drugemu. Takšni trenutki so postali zame nenadomestljivi. Ali sploh vem, koliko prijateljev sem spoznal v tem obdobju?

Tekel nama je naproti. Sem se že hotel zadreti, naj bo previden, da mu ne spodrsne. Pa saj vem, da bi bilo brez smisla. Vesel sem, da naju tako iskreno sprejemajo.

Še danes se spominim svoje prve skupine, ko sem bil prvič animator na duhovnih vajah. Bil sem napet, kako se bo vse skupaj izteklo. Najbolj me je bilo strah dela po skupinah. Kajti to so minute, ko lahko otroci razmišljajo o sebi, o Bogu, o svojih starših, o svojih prijateljih ... Hvaležen sem Bogu, kajti to so bili zame res čudoviti trenutki. Vživel sem se v skupino in jim poklonil del svojega srca. Kar je prišlo iz mene, je prišlo z ljubeznijo. Ne vem, če so udeleženci opazili moje vlažne oči, ko smo

se poslavljali. V spominu pa mi je ostal trenutek, ko je neko dekle stopilo do mene, me poljubilo na lice in reklo: "Hvala!" Bi to doživljal, če bi ostal doma?

Skoraj naju je podrl, ko se je skušal ustaviti pred nama. Bil je zadihan. Oči so mu žarele in na obrazu mu je igral nasmešek. Vesel je bil, da naju vidi!

Že od osnovne šole sem čutil, da bi rad 'vzgajal' ministrante. Nisem imel poguma. To, da me ni doma, je bil pravzaprav le izgovor. Sobota je dovolj dolga, da bi poleg učenja našel tudi čas za fante. Bil sem samo tam, jih videl pred nedeljsko mašo in jim kakšno rekel. Verjetno bo kdo rekel, da je že to veliko. Nisem bil zadovoljen! Treba je bilo poiskati nove fante, jih pripraviti, sprejeti med ministrante, se z njimi ukvarjati, pogovarjati, 'učiti' v ljubezni do Jezusa, organizirati izlet, skupaj z njimi kolesariti, vzgajati v izdelovanju jasic ... Imel sem željo, a žal je bilo to premalo. Na srečo je še nekdo videl to potrebo. Hvala Bogu, on ni miroval. Nasprotno! Hrepenel je po tem, kako in kje bo naredil nekaj novega za svoje fante. O tem se je želel pogovarjati, veliko je spraševal, imel včasih takšne ideje, ki bi jih pričakovali od izkušenega kateheta. Pravzaprav nič čudnega, dokler ne povem, da je takrat hodil v sedmi razred osnovne šole. Bil sem pet let starejši, pa je naredil to, za kar se jaz še nisem čutil pripravljenega. Postal sem ponosen, da imam takšnega brata. Spoznal sem, da bo lahko v življenju veliko dosegel. Če se bo za nekaj zavzel, bo to izpeljal in zraven predstavil še tako veliko skalo, če bo to potrebno.

Pišem in pišem in gotovo se je že kdo vprašal, kaj pa je z opisom družine.

Ves čas jo že opisujem! Vse to in še vse tisto, kar nosim v srcu in ne morem zapisati, je moja družina. Brez nje ne bi doživel to, kar sem. Brez nje ne bi bil takšen, kot sem. Brez nje danes ne bi bil vpisan v tretji letnik na univerzi v Ljubljani. Brez nje ne bi čutil takšne ljubezni do ukvarjanja z otroki.

Odhajal sem od doma! Bilo je težko! Jokali smo! Toda iz tedna v teden, iz meseca v mesec je bilo lažje. Zakaj? Jokal nisem sam! Nikoli ne bom zvedel, koliko noči moja mama ni mogla spati, ker jo je skrbelo, kaj se podi v tistem trenutku po moji glavi. Nič kolikokrat mi je ati rekel, da vsi molijo zame. Vsako nedeljo me je peljal v Želimlje, ker nisem imel povezave iz Ljubljane. Koliko ur se je žrtvoval zame in moje življenje! Vsak petek me je mama pričakala s kosilom. Skoraj vedno sem bil slabe volje, ker me je vožnja z avtobusom utrudila. Pa mi tega ni zamerila. Vedno znova se je trudila zame! Tudi brat ni mogel skriti navdušenja, ko sem prihajal domov. Prišel je k meni in me za pozdrav boksnil v ramo ali trebuh. Rada sva bila skupaj, a ko sem odšel, to več ni bilo mogoče. Danes je tudi on v Želimlju in zgodovina se ponavlja ... Starejši brat pa je bil takrat že zaposlen v Ljubljani. Veliko je tudi pomagal na Skali, Busu veselja in mladim v stiski. Vsa ta

spoznanja je prinašal domov in jih delil z nami. Mogoče sem prav zaradi tega dobil takšen zagon za animatorstvo. Prav njemu pa se moram morda najbolj zahvaliti, da je vztrajal, da grem v Želimlje. Ni bilo lahko, a lepih spominov je veliko.

»O, pozdravljen ...«, sem ga pozdravil, ko je prisopihal do naju. Iz mojega načrtovalnega razmišljanja sem lahko spet sproščeno zadihal. V naslednji uri bom med mladimi. Rad bi bil največji otrok med njimi. Toda otrok, ki jim bo zgled!

Razpet sem med župnijo in družino. Tu je naš dom! Tukaj živimo! Tukaj ustvarjamo! Delo za druge povezuje vso družino! Prva misel, ko pridem konec tedna domov, me zanese v našo vaško cerkvico. Spet želim narediti nekaj za skupnost ... skupaj razglabljamo, načrtujemo in to skušamo udejanjiti ...

Za danes smo zaključili. Grem domov, da vse minule trenutke v miru premeljem. Mesec maj je. V spokojnem večeru prijetno diši po sveže posušenem senu. Rahel veter mi mrši lase. Na nebu nekdo počasi prižiga zvezde. Od zgoraj me čisto tiho gleda naša varuhinja, Uršlja gora. Čutim, da nisem sam. Z mano so misli fantov, deklet in njihovih staršev. Nekateri gotovo vidijo dobroto, ki bi jo rad prenesel na druge. Da, tu sem doma! Naše Kotlje ...

Birmanci iz Sv. Križa - Gabrovke VZBUDILA SE JE ŽELJA

Presunjeni od lepot rakovniške cerkve in Marijine (lurške) kapelice smo v jutranjem soncu čakali na prihod našega gostitelja g. Ciglarja. Nasmijan pozdrav izza vogala nas je vse razveselil; nekatere, ker smo že težko pričakovali, da se bomo podali na pot v nam še popolnoma neznani svet, spet drugi zato, ker smo upali, da se bomo ob ogledu razstave tudi nekoliko ogreli.

Kmalu je navdušenje prevzelo prav vsakega izmed nas; ob pogledu na razstavljene predmete so naše oči zasijale. Prav gotovo smo si najbolj zapomnili obleke. Misel, da bi se mogoče tudi sami kdaj oblekli v podobna oblačila, se nam je zdela zabavna, a vseeno ne vem, če bi zmogli zbrati dovolj poguma za to. Mogoče bi se lažje navadili na orodje, ki ga uporabljajo v deželah, kjer je deloval g. Jožko Kramar. Skrbno izdelane sekire, loki, puščice ... Kako neverjetno je človek lahko spreten, čeprav uporablja samo svoje roke. Tudi natančnosti ljudem iz Papue Nove Gvineje in ostalim, ki so bili deležni ljubezni in dobrote g. Kramarja, ni manjkalo; nakit, izdelan iz naravnih materialov, je kar vabil naša dekleta, da bi si ga nadela. Najbolj pa so nas prevzele podobe Marije in Jezusa. Nasmeh Božje matere se nam je zdel na teh slikah nekako bolj pristen, poln iskrenega veselja nad življenjem ... Zdelo se je, da želi tudi nas poklicati na pot misijonarjev, na pot do ljudi, ki nekje na drugem koncu sveta potrebujejo našo pomoč. Tudi misijonarjevo pričevanje o delu v misijonih je nagovarjalo naša srca. Njegovo navdušenje in iskrena beseda sta v nas zbudila željo, da bi se mo-

Ob misijonski razstavi Jožka Kramarja

Že od novembra je v rakovniškem gradu razstava o misijonski poti Jožka Kramarja. Marsikdo si jo je že z zanimanjem ogledal. Ne pušča nas neprizadetih. Celotni otroci obstanejo, izgubijo občutek za čas in radovedno prisluhnejo pripovedi misijonarja

goče tudi mi kdaj podali na podobno pot; mogoče ne vsi, mogoče dva ali trije ... Prav vsi pa smo ob tem srečanju spoznali, da vsem otrokom niso zagotovljene take možnosti za življenje, kot jih imamo mi; življenje, na smetiščih res ne podarja najboljših pogojev za gradnjo trdnih temeljev življenja.

S hvaležnostjo za prijetno izkušnjo in prijaznost smo se podali nazaj na vsakdanjo pot našega življenja, ki pa bo od tega dne zagotovo nekoliko širša, odprta tudi za druge.

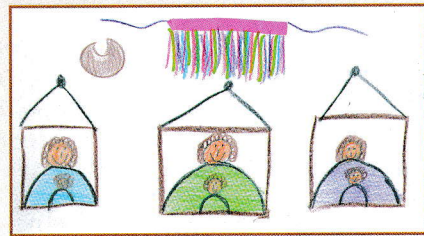
■ Gospod Kramar nam je povedal mnogo lepih stvari o krajih, kjer je misijonaril. Ogledali smo si tudi nekaj vsakdanjih stvari iz papuanskega življenja: loke, puščice, oblačila, plačilna sredstva ... Mojo pozornost je najbolj pritegnilo to, da njihovi izumi niso presegli orodja, ki ga uporabljajo že stotine let. *Simon P.*

■ Gospod Jožko nam je povedal, da si tamkajšnji ljudje niso domislili, da bi pitno vodo dobili z zbiranjem, ampak pijejo kar umazano podtalnico, zaradi katere je umrljivost otrok zelo velika. Zelo smešna pa se mi je zdela zgodba o kokoših, ki so jih prinesli na Papuo, saj jih je v kokošnjaku kmalu čakalo veliko presenečenje: ponoči je namreč skozi majhno odprtino prilezel piton, požrl kokoši, nato pa ni mogel ven. Naslednjega dne so v kurniku videli samo pitona, ki je imel po telesu čudne izbokline. Bile so kokoši. *Anita K.*

■ Presenetilo me je, kje vse je g. Kramar že bil. Že s šestnajstimi leti se je odpravil v Indijo, kjer se je začel privajati na misijonsko življenje. Čez pet let je šel v Burmo, čez osemindvajset na Filipine in čez dvanajst na Papuo. Nisem se mogel načuditi niti orodju, oblekam, orožju, ki sem ga ponavadi videl le preko televizijskih oddaj. *Uroš R.*

RAKOVNIŠKI VEROUČENCI

■ Katja iz 3. r., je narisala, kar je videla. Najbolj so se ji vtisnile v spomin kodraste papuanske Marije.

■ Spoznal sem, da v Papui Novi Gvineji živijo zelo revno in ne uživajo tako kot mi. Ti ljudje so bili zares ubogi, dokler ni prišel tja g. Jožko Kramar in je vse zaživel.

Damjan, 6. r.

■ Razstava se mi je zdela zelo zanimiva, ker smo videli razne stvari, ki jih tukaj nimamo.

Tadej, 4. r.

■ Bilo mi je zelo všeč, najbolj pa lok in puščice, obleke in denar. G. Jožku želim veliko zdravja in veselja.

Matej, 4. r.

■ Bilo je zelo lepo. Na tem srečanju sem se veliko naučila. Zelo mi je bilo všeč, ko je g. Jožko Kramar povedal, da je napisal knjigo v njihovem jeziku in kako jim je pomagal.

Karmen, 4. r.

■ V gradu sem izvedel veliko stvari o življenju tamkajšnjih ljudi. Poleg knjig sem spoznal tudi druge predmete, s katerimi si pomagajo v vsakdanjem življenju. Zanimive so bile obleke, ki so zelo pisane, in kamnite sekire raznih oblik. Ogledal sem si tudi znameniti lok in puščice, ki so narejene iz bambusa. Za konec pa nam je g. Kramar zavrtil film, ki prikazuje življenje domorodcev. Razstava mi je bila zelo všeč, zato si jo bom še kdaj ogledal.

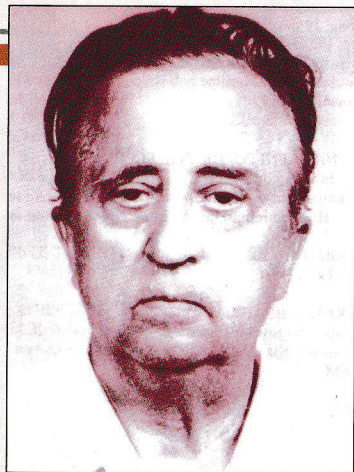
Blaž, 6. r.

dr. Janez Janež

ob 90-letnici rojstva

16. februarja 2003 sta Društvo misijonarja dr. Janeza Janeža in Župnijski urad sv. Helene – Dolsko ob 90-letnici rojstva (r. 14. 1. 1913) velikega rojaka in laiškega misijonarja dr. Janeza Janeža priredila slavnostno akademijo, med katero so nekaterim posameznikom in ustanovam podelili Plaketo dr. Janeza Janeža.

V mislih sem ves čas imel nerazdružno misijonsko navezo, ki so jo sestavljali: msgr. Jožef Keréc (Kitajska 1919–1952), g. Andrej Majcen (Kitajska 1935–1952; Hongkong, Macao 1952–1954; Vietnam 1956–1976; Taiwan 1976–1979) in dr. Janez Janež (Kitajska 1948–1952; Taiwan 1952–1990). Prav po zavzetosti misijonarja g. Majcna je nastala knjižica *Dr. Janez Janež – utrinek Božje dobrote*, za katero je avtor dobil Janeževo plaketo (prevedena je tudi v kitajščino), zato bi plaketa bolj pripadala njemu. Ne samo da sta z Majcnom misijonarila v istem misijonu na Kitajskem, temveč sta v letih 1976–1979, potem ko je bil g. Majcen izgnan iz Vietna-

ma, skupaj preživela na Taiwanu. Tam sta se pogosto srečevala. Občudoval sem predvsem to, kako je vsak, ki je spregovoril o drugih dveh, govoril z velikim spoštovanjem in občudovanjem dela in kazal na izredne človeške vrtilne, ki so krasile druga dva.

Osebnost dr. Janeža navdušuje. Mislim, da ni nikogar, ki bi prebral knjižico, pa bi ostal ravnodušen. Dijaki Gimnazije Želmlje dobijo v 3. letniku knjižico kot obvezno čtivo; napisati morajo svoje razmišljanje. Že nekaj sto jih je, ki govorijo, kako jih pretrese in kako v tej luči drugače sodijo svoje življenje.

Navedimo samo eno izmed njih. Leta 2001 ga je zapisala dijakinja 3. a oddelka. *Tone Ciglar*

VEČ VELJA POLN TRENUTEK KOT PRAZNO STOLETJE

Zakopan v varnem objemu ti sočerih rok rži, je dr. Janež spoznal, kako dragoceno je življenje. Sveti Mariji je obljubil, da ji bo njegovo življenje pelo glorio dan za dnem, dokler se ne snideta...

Življenje je cenil, saj je Božji dar. Zapravlil ni niti minute. Če rečem, da je delal dobro neprestano, povem premalo. Razmišljam, a ne najdem večje, bolj polne besede. Zavedal se je, da več velja poln trenutek kot prazno stoletje.

Kaj pa jaz?

Gospod, kje si? Ali slišiš zamolkli klic "bednice"? Sem kakor kip; okamenele roke, mraz, ki zbode vsakogar, ki se me dotakne, pritrjena v beton, nemočna. Sliši se udarjanje sekundnega kazalca, srce je zakrnelo. Okrog mene klečijo otroci. Okostnjaki, zaviti v tanko kožo, z velikimi, prosečimi očmi. K meni stegujejo svoje kosti. Njihovi pogledi, polni neboljnosti, strmijo vame. Čakajo in se sprašujejo: "Zakaj se ne premakne in nas objame?!" Toda jaz... stojim.

Človeške solze so hudourniki, ki derejo, ližejo in razjedajo kamen. Vzdihi bolnikov, kriki trpečih, tišina osamljenih, rjojenje obupanih kruši kamen. Ne premaknem se... Sram me je, Gospod! Kradem čas, odžiram hrano revežem. Deležna sem ljubezni bližnjih, za katero se ne znam zahvaliti in je ne razdajam drugim. Ime mi je Parazit.

Mi je Bog podaril življenje zato, da ga vržem v koš? Razbila bom oklep iz kamna. Pustila bom, da solze prikaplajo in napojijo srce z bolečino trpečih. Imam ušesa, da slišijo Njegov glas, ki me vodi. Oči zrejo naprej, proti cilju. Dal mi je noge, da grem med tiste, ki so pomoči potrebni. Z rokami razdajam dobroto, delam, objamem bližnjega. Usta, ki sadijo besede resnice, ki tolažijo. Srce, ki odpušča, je hvaležno... Takšno Majo je skiciral Bog.

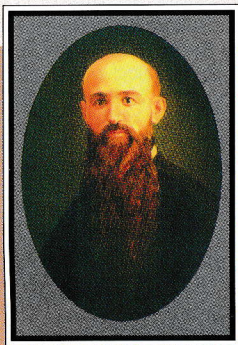
Janeževa bolnišnica v Lotungu na Taiwanu

Občudujem in spoštujem ljudi, ki darujejo svoj čas, življenje za druge. Tako rada bi bila mezinec leve noge enega izmed njih.

Človekova naravna potreba je, da ne bi nikoli povsem izumrl, da bi se ga še stoletja spominjali. Vsaj kakšna ulica, morda celo mesto, naj se imenuje po njem. Zadostuje tudi z najdrobnejšimi črkami izpisano ime v kakršnem koli leksikonu. Ali vsaj spomenik na grobu... Tudi ulice in mesta kar naprej preminevajo, leksikone prekriva prah, nagrobniki prej ali slej končajo v pokopališkem kotu.

Tisti, ki svoje ime, svojo dobroto zapiše v človeška srca, pa nikoli ne bo pozabljen. Takšen je dr. Janez Janež.

Maja Pohar

V »KEREČEV SKLAD«

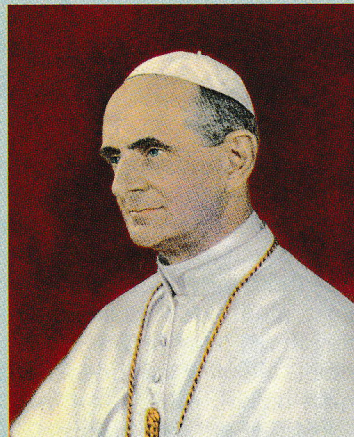
za salezijanske misijon(ar)je ste od 1. januarja do 28. februarja 2003 darovali: Kotnik A., Mešiček A., Novak A., Plahutnik F., Plahutnik P., Vidmar M., Vukan M., Zupančičevi, Zeličevi in drugi neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar **osebno** na Rakovniku, po **poštni nakaznici** oziroma na **transakcijski račun** Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

Papež Pavel VI. – salezijanec?

Janez Krstnik Montini, poznejši papež, je želel postati salezijanec. Čeprav to ni postal, je gojil veliko ljubezen do don Boska in naklonjenost do salezijancev. Kaj se je dogajalo, pripoveduje papeževa nečakinja ga. Erminia, poročena Andreis (1902–1984).

Janez Krstnik Montini se je nekaj dni po duhovniškem posvečenju (29. 5. 1920) predstavil svojemu škofu Giacintu Gaggia, kot navadno storijo novomašniki, da bi mu določil pastoralno delo. Preden mu je škof to sporočil, je Montini prosil škofa, pri katerem je užival veliko zaupanje, če mu dovoli, da si sam izbere področje dela. Povedal mu je, za kaj se je odločil: "Želim iti k don Bosku." "Kakšne zgodbe pa so to," ga je hrupno prekinil škof Gaggia. "Pusti te načrte; pojdi domov in povej mami, naj ti pripravi prtljago, kajti šel boš v Rim študirat za potrebe škofije." Ob takšni odločitvi ni mogel drugače, kakor da je prikimal. Lahko bi torej rekli: salezijanec, ki to ni postal.

Toda zgodba se nadaljuje. Nekaj let po tem pogovoru s škofom se je Janezu K. Montiniju predstavil nečak Alojzij (1906–1963), brat ge. Erminie, ki to pripoveduje, in mu izrazil željo, da bi želel postati pri njem duhovnik. Poznejši papež mu je potem, ko ga je pozorno poslušal, dejal: "Poslušaj, Alojzij. Za tvoj živahni in vihravi značaj najbolj ustreza don Bosko; samo pri njem boš našel ustrezno okolje. Vendar se moraš prej dobro posvetovati, zato pojdi v Turin h g. Cojjazziju, povej mu svoje želje, da želiš postati salezijanski duhovnik in ga prosi za mnenje."

Mladi Alojzij je to tudi storil. Od Antona Cojjazzija ni dobil samo pritrditev in vzpodbudno mnenje, ampak tudi natančna navodila, kako bo to dosegel. Novice se je močno razveselil Janez K. Montini, ki mu je dejal: "Pojdi, Alojzij, zavzemi pri don Bosku mesto, ki bi moralo biti moje, če ne bi drugače določil škof s svojo besedo." In povedal mu je svojo zgodbo.

To pričevanje je povedal Alojzij sestri Ermini, ki je vse to povedala v palači Montini v Concesio (Brescia) 20. 9. 1979 dvema sestrama salezijankama, od katerih je bila ena s. Lidija Carini, in salezijancu Petru Schiassiju. Gospa je prosila, naj zaradi diskretnosti molčijo, dokler je živ papež Montini.

Da je to res, govorijo mnoga druga dejstva, predvsem papežovo občudovanje don Boska in njegova naklonjenost do salezijancev. Njegov stric Jožef, zdravnik, je osebno poznal don Boska, študiral je namreč v Turinu. Alojzij je 27. 2. 1947 po sedemnajstih letih misijonskega delovanja na Kitajskem (potem je deloval v Braziliji) pisal Jenezu K. Montiniju, ki je bil takrat namestnik državnega sekretarja v Vatikanu: "Vedno sem delal iz ljubezni in hvaležnosti do Gospoda, potem pa tudi do tebe, ki si me poslal k don Bosku."

Tako. Božja previdnost je Janezu K. Montiniju namenila višjo službo, kar pa ga ni oviralo v ljubezni do don Boska. *povzeto po Il Bollettino Salesiano 1/2003.*

Postni čas – čas milosti!

Danes, ko vam pišem tele vrstice, je pepelnična sreda. Začetek posta. Poslušamo besede: *Spreobrnj se in veruj evangeliju!* ... ali pa: *Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš!* Kako bogat je lahko postni čas za tistega, ki ga vzame zares. Toliko duhovnih vaj se bo zvrstilo, pa molitve križevega pota ipd. Post, molitev, dobra dela ... Bodimo iznajdljivi, da bo za slehernega med nami postni čas res čas milosti, da bo lahko veliko nočna aleluja v nas mogočno zadonela in nam dala nov polet za nove izzive življenja.

Mnogi ste z nami. Pisma, ki prihajajo na naše uredništvo, pa razna srečanja, obiski, telefonski klici ... so nov in nov dokaz, da nismo sami: s tako veliko simpatijo spremljate nas, naše delo, naše načrte. Z nami se združujete v molitvi. Hvala vam za vse.

Z veseljem vam lahko povem, da je kar nekaj stvari, ki se jih smemo in moramo veseliti. Pred dnevi sta dva fanta tukaj na Rakovniku začela postulantat – to je nekajmesečna priprava na vstop v noviciat. Veselimo se teh dveh kandidatov za salezijansko življenje in vam ju iskreno priporočam v molitev. Za dva druga pa se bliža vrhunec poklicne poti: salezijanska diakona Drago Senčur (iz Gor. Logatca) in Zoltan Varga (iz Mužlje v Vojvodini) se namreč pripravljata na duhovniško posvečenje in novo mašo.

Tudi življenje v župniji in glasbeni šoli na Rakovniku je zelo pestro. Med počitnicami je kakih osemdeset mladih (osnovnošolcev z animatorji) počitnikovalo na sončnem in zasneženem Pohorju. Na pustni torek je bil lep pustni koncert učencev naše glasbene šole. In če se ozrem še malo bolj nazaj: januarja je bilo v skupino rakovniških ministrantov sprejetih enajst novih strežnikov; za don Boskov praznik smo dve nedelji zapored doživljali slavje ob očetu in učitelju mladih: zadnjo nedeljo v januarju nas je obiskal in nas pri maši nagovoril tržaški škof Evgen Ravignani, prvo nedeljo v februarju pa je v nabito polni cerkvi odmevala pesem tisočerih otroških grl.

Za božične praznike smo vam poslali posebno zgibanko OBNAVLJAMO RAKOVNIK. Hvala vsem, ki ste se s svojimi darovi že odzvali. Stvari glede obnove ogromnega rakovniškega kompleksa se sedaj zelo hitro premikajo. Sprejeti so temeljni idejni načrti. V teh dneh je bila oddana ponudba (projektna naloga) nekaterim arhitektom za celovito obnovo A-stavbe (nekdanje gimnazije oz. Angore) in idejni načrt prenove za celoten kompleks. Do sredi maja bomo izbrali najboljše načrte in potem dali ponudbo podjetjem za začetek prenove. Upamo, da bomo z deli obnove A-stavbe lahko začeli še letos jeseni. To veliko in zahtevno delo prenove z vsem zaupanjem izročamo tudi v varstvo in pomoč naši nebeški Materi Mariji – pomočnici kristjanov, prav tako pa tudi vse vas, dragi prijatelji – bratje in sestre v Kristusu.

Janez Potočnik, ravnatelj salezijanskega zavoda Rakovnik

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. jan. do 28. feb. 2003 darovali:

Albrecht A., Anželj F., Anžlovar F., Bedenkov, Belaj Z., Benedik N., Benet F., Bevc P., Bezek I., Brezavšček S., Cerovec Š., Cigoj M., Čeč A., Černe F., Demšar F., Dobnik M., Dragovan A., Drašček P., Drobnič A., Frančiškanka BS, Frlan M., Frlic A., Geršak M., Globočnik A., Grčar T., Gregorič M., Henigman F., Horvat M., Hribar F., Hribar V., Hribernik T., Hrovatin K., Iskra A., Jamnik J., Jamnik M., Jan V., Janežič A., Janža J., Javoršek B., Jevnikar N., Jovanovič A., Jurak M., Južnič M., Kališnik M., Kastelic A., Kastelic M., Kavčič, Kavčnikovi, Kelbič M., Kerrec M., Klakočar M., Knez J., Kokovšek F., Kolar A., Kolenc A., Komatar T., Kordan A., Košir J., Košir L., Kotar C., Kotnik A., Krajnik M., Kranjc R., Kratochwil M., Kurnik G., Letnar V., Lorber M., Marinič K., Maroltovi, Merlak I., Mešiček A., Miklič M., Miklič Ogrin M., Mivšek F., Mohar A., Mušič P., Novak A., Oblak M., Obrulj A., Ocvirk I., Ovca R., Oven M., Pečkaj K. in M., Pinosovi, Pintar J., Pinter F., Plahutnik P., Plevčak M., Potočnik A., Povehe B., Prek F., Prevc G., Primon A., Prošek A., Purgaj A., Purkatovi, Ravnikar A., Rot M., Rus A., Sadar M., Stržinar V., Šavli M., Škibin K., Škrabl P., Skufca A., Šolinc V., Štrukelj M., Štrukelj N., Tekavec M., Toplak J., Trček J., Trojar T., Trope A., Tudjina J., Turšičevi, Urbanija L., Vesel A., Vesel M., Vidmar M., Vinšek J., Vrhnjak M., Vučko A., Zabel A., Zadravec T., Zajec T., Zorčec A., Zupančič A., Zupančičevi, Žabnikar F., Žabot V., Žuraj M. in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala. **Bog povrnil!**

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila ali pa prosite poštno in bančne uslužbenke, da pri sebi res vpišejo namen plačila.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBIDOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako j nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

Iz kronike

**Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU
Zvezek 1942-1971**

JANUAR 1947 – MAJ 1947

5. februar: Grad so pleskarji že tako uredili, da so se lahko vselili študentje Tehniške srednje šole. Stranke pa so že prej zasedle tri sobe nad zakristijo, sobo pri perišnici in eno sobo zgoraj (op. ur. stavba pri lurški votlini).

Konec februarja: Vojaštvo je zasedlo srednje dvorišče. Tako smo se preselili pred lurško votlino ...

17. marec: Preiskava in pregled vseh prostorov: stanovanje, gospodarstvo, kuhinja, kleti, katakombe ... in zelo natančno. Po časopisih članki proti redovnikom in njihovim dijaškim internatom.

18. marec: Vsi nekoliko vznemirjeni zaradi članka »Črni internati« v Ljudski pravici. Tudi naš je imenovan. Kaj bo z našim naraščanjem? Po večernih molitvah je ravnatelj opozoril gojence, naj bodo pripravljeni, ker bo verjetno treba zapustiti zavod. Vsem je bilo težko pri srcu, mnogi so jokali in dolgo niso mogli zaspali.

19. marec: Kljub velikemu številu godovnjakov nismo mogli biti veseli, tudi gojenci so bili žalostni in niso nič igrali med odmori.

22. marec: Zastopnik stanovanjskega oddelka MLO je blokiral 6 sob v 1. nadstropju.

25. marec: Zopet komisija, vojaška in civilna, ki je pregledala vse prostore. Vse kaže, da bomo morali gojence odsloviti in da bo izpraznjene prostore zasedlo vojaštvo.

5. april: Po časopisih je bila objavljena odredba o ukinitvi dijaških domov. Kar smo že nekaj tednov slutili, je postalo dejstvo. Proti tej uredbi so se vsi predstojniki zavodov (franciškani, lazaristi in malo semenišče v Ljubljani) pritožili preko škofijskega ordinariata.

12. april: Prejeli smo odločbo stanovanjske komisije (izdane dne 9. 4. 1947), s katero je SK odločila: »1. Vodstvu Sal. zavoda na Rakovniku se odreja, da takoj izprazni prostore, v katerih prebiva 28 dijakov brez dovoljenja stanovanjskega oblastva. 2. Ravnatelj S. zavoda se kaznuje z denarno kaznijo 14.000,- din ali 280 dni prisilnega dela, ker je v zavod sprejel 28 dijakov brez predhodnega dovoljenja stanovanjskega oblastva.« Proti odločbi smo takoj vložili pritožbo.

25. april: Posebna komisija je pregledala vse knjige v naši knjižnici in je zaplenila knjige, ki so na državnem indeksu. Zavod je zastopal g. Kuhar. O odpeljanih knjigah (malenkost) je bil narejen zapisnik.

2. maj: Ravnatelj klican na stanovanjski oddelek: Rakovnik bo treba popolnoma izprazniti. Ostal naj bi samo eden ali dva duhovnika za cerkev. Bogoslovci naj gredo v frančiškanski kolegij, ostali sobratje in duhovniki pa kam na podeželje. Ravnatelj naj bi stavil predlog, kam. Izjavi se, da ne gremo nikamor iz svoje hiše.

15. maj: Prejeli smo odločbo stanovanjske komisije, da se morajo bogoslovci preseliti v semenišče. Vložili smo pritožbo.

20. maj: Pritožba zoper odločbo o odslovitvi gojencev zavrnjena. Odreja se takojšnja izpraznitev prostorov in izplačilo denarne globe 14.000,- din.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Fekonja Marija, Melinci
 Flac Miroslav, salez. duhovnik, ZDA
 Gliha Malka, Veliki Gaber
 Gomboši Apolonija, Bakovci
 Jereb Angela, Lahovce
 Kocjančič Marija
 Kralj Marija, Kisovec
 Petelinšek Franc, Kamnica MB
 Rupnik Marjanca, Idrija, 104 leta
 Satler Vida, Loče pri Poljčanah
 Supin Bogomir, Luče
 Škerl Jožica, Ljubljana
 Šuman Ljudmila, Sv. Lenart v Sl.goricah
 Treven Jožica, Ljubljana
 Trkman Ana, Col
 Tronkelj Jožefa
 Vesel Cvetka, Sodražica
 Virant Jože, Boštanj
 Volhar Mira, Ljubljana

Miroslav FLAC

salezijanec duhovnik

* 18. 11. 1919 + 17. 2. 2003

Rojen je bil 18. novembra 1919 v Razkrižju. Nižjo gimnazijo je obiskoval pri salezijancih v Veržeju. Prve zaobljube v salezijanski družbi je napravil 8. septembra 1940 na Radni pri Sevnici. Študentska leta je preživljal na Radni, v Lisičjem pri Škofljici in na Rakovniku. Večne zaobljube je napravil med vojno, 15. septembra 1943 v Bagnolo (Italija), v duhovnika pa je bil posvečen na praznik apostolov Petra in Pavla 29. junija 1949 v Watsonville (Kanada). Večino svojega duhovniškega življenja je deloval v ZDA v Kaliforniji, kjer jetudi opravil magisterij (l. 1958 v Loyola University). V zadnjih letih je imel več kapi. Od februarja 2001 je bil v oskrbi pri sestrah *Little Sisters of The Poor* v San Pedro (blizu Bellflower, Kalifornija), ki so zanj lepo skrbele. Umrl je v ponedeljek, 17. februarja 2003, v San Pedro, California (ZDA). Pokopan pa je bil v petek 21. februarja na Salesian Cemetery, Richmond v Kaliforniji.

VESELJE ZA BABICO

Zahvaljujem se vam za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika, ki nas vedno navda s srečo in duhovnim zadovoljstvom. Še posebno pa je vesela naša babica, ki bo 21. aprila letos dopolnila 97 let. Vaš Vestnik ji krajša dolge večerne ure, ker jo je bolezen in starost prikovala na posteljo. Še naprej vam želimo veliko uspehov tako v duhovnem kot tudi v poslovnem smislu. Pošiljamo vam manjši dar, je pa iz srca. *Milica*

HVALA, DA ŠE VIDIM

Vsak dan poromam v duhu k vam na Rakovnik in k Mariji, od katere žarijo zlati žarki Božje milosti in ljubezni, ki jih razliva na nas. Vsak dan jo prosim za njeno pomoč. Tudi uslišala me je že. Naj vam povem, da sem stara 84 let, kmečka upokojenka, na berglah. Po operaciji na obeh očesih slabo vidim, pa rečem: "Hvala Bogu in Mariji, da vsaj toliko vidim!" Prosim ju, da naj mi ohranita vsaj ta vid. Sama živim v hiši. Sinova družina mi vsak dan prinese kosilo, za drugo si pa sama poskrbim. Hvala Bogu in Mariji, da še to naredim. Vnuka mi prinašata zdravila, za mene sta oba pridna ... Zahvalim se vam za Salezijanski vestnik, ki mi ga pošiljate po zaslugi našega rojaka salezijanca + Jožefa Kostanjevca. Bila sem na njegovi novi maši svatica. Prilagam vam svoje skromno darilce, moj novčič, in upam, da ga boste prejeli ... Zahvalim se tudi za vaše čestitke in pozdrave, ki sem jih prejela za božične praznike. Vsem skupaj želim obilo Božjega blagoslova pri vašem delu. Spomnite se me v molitvi, da mi Bog ohrani vid in zdravje ter podeli srečno smrt. *Ana*

IZ SOSEDENJE MADŽARSKE

Poskušam redno prebirati Salezijanski vestnik, ki ga dobim v salezijanski skupnosti. In me kar veseli, da gre salezijansko delo vedno naprej in da je vaše delo med Slovenci vedno bolj kvalitetno. Le tako naprej. Tukaj na Madžarskem pa je malo drugače. Občasno poskušamo kaj narediti, potem pa spet dolgo časa nič. Nekaj smo poskušali narediti za don Boskov praznik, 2. februarja, v Szombathelyu. Zapel je Szombathelyski pevski zbor Don Bosko, potem je ravnatelj Laszlo Varga praznično predstavil Janeza Boska, kateremu smo hvaležni, da danes obstajajo salezijanci. Sestra Marija s Slovaške, ki deluje na Madžarskem, je predstavila s. Marijo D. Mazzarello ... Obenem smo bili veseli, da nas je obiskala slovenska s. Elizabeta Petek HMP, ki tudi deluje na Madžarskem. Obiskala pa sta nas tudi g. Srečko Golob in naš skupni diakon g. Varga Zoltan. Menim, da don Bosko tudi danes živi in deluje med nami, kajti vsi ti gostje so nas na ta dan spodbujali v duhovnosti in smo jim za ta dar obiska hvaležni ... 15. februarja smo pustovali skupaj z mladimi iz Szombathelyske škofije. Bilo nas je približno 150 mladih iz raznih župnij. Vsaka skupina se je predstavila s kratko predstavo ... 21. februarja pa smo imeli pustovanje don Boskovih sodelavcev ... Zdi se mi pomembno, da bi občasno poromali k sosedom na drugo stran državne meje, kajti duhovnost je to, kar nas skupaj povezuje. Pomembno je tudi to, da bi to duhovnost vedno bolj poglobljali s svojimi sosedi, kajti tudi to je temelj prijateljstva in medsebojnega spoštovanja. *Karoly F.*

MILOSTNI KIP MARIJE POMOČNICE 100 LET NA RAKOVNIKU

26. aprila 1903, slabo poldrugo leto po prihodu salezijancev na Rakovnik (23.11.1901) in nekaj mesecev po ustanovitvi društva za izgradnjo svetišča Marije Pomočnice in s tem ustanovitvijo duhovnega združenja Mašne zveze (8.12.1902), je goreč salezijanski sotrudnik kanonik Tomaž Kajdiž blagoslovil nov kip Marije

Pomočnice, ki so ga na Tirolskem naročile in kupile vnete Marijine častilke. Kronisti zagotavljajo, da se je tedaj zbralo 15000 ljudi. Po blagoslovitvi kipa se je začela prva procesija z njim. Od takrat se enak prizor ponavlja že sto let. Marija hodi med svojim ljudstvom in ga blagoslavlja. Zato: Njej v zahvalo in nam v spodbudo

■ 27. april (nedelja): DON BOSKO IN MARIJA POMOČNICA

Marijanski študijsko-molitveni dan.

11.30 predavanja (dr. Bogdan Kolar SDB, Miran Sajovic SDB, s. Marija Žibert HMP), odmor
15.00 romarska sv. maša, ki jo bo vodil salezijanski inšpektor Lojze Dobravec.

■ 4. maj (nedelja): MARIJA, KRALJICA DRUŽIN

15.00 romarska sv. maša, ki jo bo vodil salezijanec mag. Ciril Slapšak, župnik v Sevnici in nekdanji župnik na Rakovniku. Pri maši sodeluje mešani pevski zbor Gimnazije Želumlje. Še posebej vabljeni družine z otroki.

■ 11. maj (nedelja): MARIJA, NAJLEPŠI ZGLED

15.00 romarska sv. maša, ki jo bo vodil mag. Marko Košnik, kaplan in voditelj salez. mlad. centra v Cerknici. Pri maši se bomo spomnili sv. Dominika Savia, don Boskovega gojenca (goduje 6. maja). S petjem bo sodelovala skupina Sončni žarek (udeleženci duh. vaj v Želumljem) in predstavila svojo drugo zgoščenko otroško-mladinskih duhovnih pesmi. Vabljeni še zlasti mladi.

■ 18. maj (nedelja): Z MARIJO V MOLITVI ROŽNEGA VENCA

15.00 romarska sv. maša, ki jo bo vodil frančiškan p. Leopold Grčar z Brezij. Pri maši se bomo spomnili sv. Marije D. Mazzarello (goduje 13. maja), soustanoviteljice sester salezijank (HMP), ki bodo tudi oblikovale bogoslužje.

POMLADANSKI ROMARSKI SHOD

■ 24. maj (sobota): PRAZNIK MARIJE POMOČNICE: MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE in VIGILIJA

Sv. maše bodo: ob 7.00, 8.00, 11.00 in 20.00.

Ob 9.00 se začne molitveni dan za duhovne poklice (molitev pred Najsvetejšim, priložnost za spoved). Pri sv. maši ob 11.00, ki jo bo vodil salezijanski inšpektor Lojze Dobravec, bosta salezijanska bogoslovca prejela službo mašnega pomočnika, ob sklepu pa bomo zapeli še litanije Matere Božje.

Ob 20.00 bo sv. maša – vigilija – pri lurški kapelici, ki jo bo vodil jezuitski provincial p. Janez Poljanšek, po maši pa procesija z lučkami v cerkev in bedenje v molitvi ob Mariji vso noč.

■ 25. maj (nedelja): SLOVESNOST OB 100-LETNICI KIPA MARIJE POMOČNICE

Sv. maše bodo: ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30.

Ob 15.00 bo osrednja slovesnost s sv. mašo, ki jo bo vodil beograjski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Hočevnar: procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški votlini med prepevanjem Marijinih litanij, tam maša, potem procesija nazaj v cerkev in evharistični blagoslov. Pri maši bosta skupaj prepevala pevska zbora župnij Rakovnik in Kodeljevo. Vabljeni.

VODILNI ANIMATORJI ORATORIJA '03

5. april (sobota) **RAKOVNIK**

6. april (nedelja) **VERŽEJ**

Začetek ob 10.00, sklep okrog 15.00
Prijave: Janez Potočnik

BLED

21.–23. marec: življenje, tukaj sem, za dekleta 6.–8. razreda

04.–06. april: priprava na veliko noč, za dekleta 5.–8. razreda

11.–13. april: priprava na veliko noč, za dekleta 5.–8. razreda

30. april–4. maj: romanje za mlade v Medjugorje

09.–11. maj: duhovne vaje za animatorje

Prijave: s. Majda Pangeršič

POSTNE DUHOVNE VAJE ZA MLADE

21.–23. marec: VERŽEJ

28.–30. marec: BLED

04.–06. april: POHORJE

Prijave: Jože Vidic, Marko Košnik

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE, ZIMA-POMLAD '03

21.–23. marec: za fante in dekleta 7.–8. razreda

28.–30. marec: za ministrante

04.–06. april: za srednješolke/ce

Prijave: Peter Pučnik

ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

21.–23. marec: KOPRIVNIK

Duhovne vaje, začetek prvi dan ob 19.00.

Prijave: Janez Potočnik

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- s. Milena DERLINK, Gornji trg 21, Ljubljana; 01/425.9204
- Janez KRNC, Marijanišče, 9241 Veržej; tel. 02/588.9060, gsm 041/357.640, e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- s. Majda PANGERŠIČ, Partizanska 6, Bled; 04/574.1075; e-mail: pmajda@volja.net
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica; tel. 01/709.6880, gsm 040/352.102 (Košnik), e-mail: marko.kosnik@siol.net

RAKOVNIK – SPOVED

14.–19. april

Veliki teden, priložnost za zakrament-sprave: 9.00–12.00, 15.00–20.00

VERŽEJ – ROMARSKI SHOD

17. maj, sobota

zvečer procesija z lučkami in blagoslov obnovljenega kipa Marije Pomočnice

18. maj, nedelja

ob 15.00 zunanja slovesnost in srečanje otroških zborov Pomurja. *Inf. Janez Krnc*

SREČANJE DRUŽIN

4. maj, nedelja

ŽELIMLJE, začetek ob 9.00, sklep okrog 16.00 (junija srečanja ne bo!).

Inf. in prijave: Peter Pučnik

11. maj, nedelja

VERŽEJ, začetek ob 9.00, sklep okrog 16.00.

Inf. in prijave: J. Krnc in I. Turk

ŠPORTNI TURNIRJI

29. marec, sobota

LJ. KODELJEVO,

Športni turnir za mlade.

Inf. M. Ogorevc

12. april, sobota

ŽELIMLJE,

Streetball za ministrante.

Inf. Peter Končan

SAMARIJAN IN TOM

Brezplačni telefon

za otroke in mladostnike v stiski

SAMARIJAN (24 ur na dan):

080-1113

TOM (od 12.00 do 20.00):

080-1234.

Maja Kastelic

Sveti Janez Bosko pripoveduje: »Zdi se, da so moje pripovedi o atentatih bajke, pa so žal resnične in imajo veliko prič. Pogostne grde šale, ki sem jih bil deležen, so mi nasvetovale, da nisem zahajal v mesto ali se vračal iz njega sam (tedaj je bila med oratorijem in mestom široka poljana, polna grmovja in akacij).

Nekega temnega večera sem se sam vračal domov, ne ravno brez strahu, ko sem ob sebi opazil velikega psa, ki me je na prvi pogled prestrašil. Ker se mi je prilizoval, kakor da bi bil njegov gospodar, sva se hitro sprijateljila. Lahko rečem, da mi je Sivec zelo pomagal. Naj omenim nekaj dogodkov.

Konec novembra 1854 sem se nekega meglenega in deževnega večera sam vračal iz mesta. Nenadoma sem opazil, da malo pred menoj hodita dva moška. Pohitevala ali upočasnila sta korak, kakor sem sam pohiteval ali zaostajal. Poskusil sem se vrniti, pa je bilo že prepozno: v dveh skokih sta mi molče vrgla čez glavo plašč. Poskusil sem se izviti, hotel sem kričati, ni mi uspelo. Tisti hip se je prikazal Si-

vec. Lajajoč se je pognal s tacami proti obrazu enega, potem je ugriznil drugega.

'Pokličite tega psa!' sta začela vpiti.

'Poklical ga bom, če me pustita pri miru.'

'Tako ga pokličite!' sta prosila. Sivec je lajal kakor razjarjen volk. Oba sta hitro pobegnili, Sivec pa je hodil ob meni in me spremljal do doma. Vse večere, kadar me ni nihče spremljal, ko sem stopil med drevje, se je prikazal Sivec. Oratorijski fantje so ga velikokrat videli priti na dvorišče. Nekoč sta dva fanta, prestrašena, hotela psa pregnati s kamenjem, toda Jožef Buzzetti ju je ustavil: 'Pustita ga, don Boskov pes je.'

Tedaj sta ga začela božati in ga pripeljala v jedilnico, kjer sem večerjal z nekaj kleriki in svojo materjo. Gledali so ga zmeden: 'Ne bojte se,' sem dejal, 'moj Sivec je, naj pride.'

Res, napravil je velik krog okrog mize in prišel ves vesel k meni. Ponudil sem mu juhe, kruha in prikuhe, a ni maral. Glavo je položil na prt, kakor bi mi hotel voščiti dober večer, potem je

Sivec brani don Boska

pustil, da so ga fantje pospremili do vrat. Spominjam se, da sem se tistega večera vračal domov pozno in neki prijatelj me je pripeljal z vozom.«

Karel Tomatis, ki je tista leta kot študent obiskoval oratorij, pričuje: »Bil je zares mogočnega videza. Velikokrat je mama Marjeta, ko ga je videla, vzkliknila: 'Oh, grda zverina!' Bil je volčjega videza, podolgovatega gobca, pokončnih ušes, sivih dlak, meter visok.«

Nekega večera, pričuje Mihael Rua, ki je dvakrat videl Sivca, bi bil don Bosko moral iti zdoma po nujnih opravkih, pa je našel Sivca zleknjenega na pragu. Poskusil ga je odstraniti, potem preskočiti. Pes pa ga je renče potiskal nazaj.

Mama Marjeta, ki je psa že poznala, je rekla sinu: »Če že nočeš poslušati mene, poslušaj vsaj psa in ne hodi zdoma.«

Naslednjega dne je don Bosko zvedel, da ga je nekdo čakal za vogalom s pištolo v roki. Don Bosku je večkrat prišlo na misel, da bi zvedel, od kod ta pes, a ni mogel odkriti ničesar.

Še leta 1872 ga je baronica Azelia Fassati spraševala, kaj misli o tem psu, a don Bosko je smeje odgovoril: »Smejali bi se, če bi dejal, da je bil to angel. Ni pa tudi mogoče reči, da bi bil navaden pes.«

T. Bosco, *Za vas živim*, Ljubljana (Salve) 2001, str.: 151s.

SVETA SPOVED MOJA SPRAVA Z BOGOM IN S CERKVIJO

Po ZAKRAMENTU

SPRAVE ali SPOVEDI

se spravimo z Bogom, v kateri imamo zaradi njegove
grihne prošnje odboj, se lahko zavržemo in
zavrnemo znanje. Spravimo se tudi s Cerkvijo,
da bomo naša greška odložili ali celo zakranci.

SVETA SPOVED JE POT DO BOŽJEGA USMILJENJA

Za pripravo na zakrament svete spovedi
in za izpraševanje vesti smo pripravili
dve **zgbanki**:

- ZA ODRASLE
Moja sprava z Bogom in s Cerkvijo
- ZA OTROKE
Jezus me ima rad,
zato mi odpušča grehe

Cena vsake zgbanke je 20 SIT.

SVETA SPOVED

JEZUS ME IMA RAD,
ZATO MI ODPUŠČA GREHE

Jezus hoče, da sem srečen,
zato mi odpušča grehe.

Pri sveti spovedi povem svoje grehe,
duhovnik pa mi s Jezusovim imenom zagotovi,
da so mi grehi odpuščeni.

Jožko Kramar, Tone Ciglar

TULTUL MED BOJEVNIKI SIMBU

Kratek opis misijonarjeve graditve
tretjega misijona v Papui Novi Gvineji
v osrednjem gorovju v vasi Kumgi.
Temu je dodan kratek pogled
na prehojeno misijonsko pot
ter nekateri njegovi nagovori
nam v domovini.

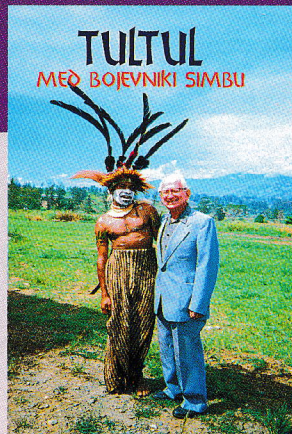
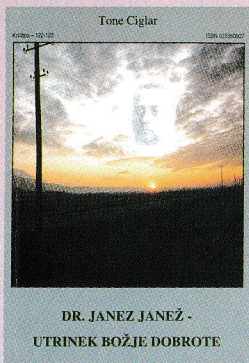
Cena knjige je 1.500 SIT.

Tone Ciglar

DR. JANEZ JANEŽ – UTRINEK BOŽJE DOBROTE

V prodaji zopet življenjepisa
zelo znanega slovenskega
misijonarja dr. Janeza Janeža,
ki je deloval kot zdravnik na Kitajskem.
Zaradi velike dobrote in ljubezni do
bolnih je postal prava legenda.

Cena knjižice je 400 SIT.

Ponovno v prodaji knjiga:

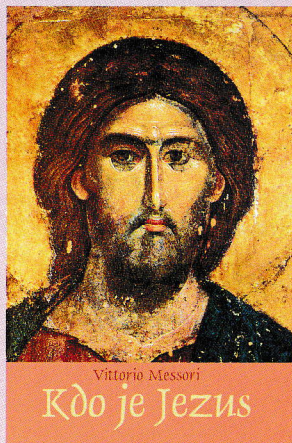
Vittorio Messori

KDO JE JEZUS

Avtor želi po lastnih izkušnjah
in spoznanjih današnjemu človeku
pomagati k spoznanju, da Kristus tudi
danes daje smisel človeškemu življenju
in delovanju.

Knjiga je namenjena vsem, ki si želijo
duhovnega poglobljanja.

Cena knjige je 2.700 SIT.

Vittorio Messori

Kdo je Jezus

info@salve.si

www.salve.si

salve

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta: • vsak delovni dan 8.00 - 16.00
• ob sobotah 8.30 - 12.30
• ob romarskih shodih 13.00 - 17.30

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana